

VZDOR

časopis utlačanej a vykorisťovanej väčšiny

časopis vykorisťované a utiskované väčšiny

11-12/2015

<http://casopis.vzdor.org>

★VZDOR

KONTRA REVOLÚCIA

1989

Z OBSAHU:

VOLBY 2016—Z bankového účtu mu zmizli celoživotné úspory—Smutný príbeh privatizácie Slovenských elektrární—Odborárskym pochodom v Turecku otriasol výbuch—Analýza vývoja po roku 1989—O Miškovovej “Tretej ceste” - K “zjednocujúcim” tendenciám tzv. ľavicových strán—Brněnský 17.listopad proti kapitalismu—Stále aktuálny vizionár Antonio Gramsci

★VZDOR

Z bankového účtu mu zmizli celoživotné úspory: Toto je príbeh Antona Mihálik

Vaše peniaze necháme odísť na účet schránkovej firmy bez vášho vedomia

KEDYKOL'VEK

AntiCredit Bank

Predstavte si, že si celý život odkladáte peniaze na svoj bankový účet a jedného dňa vám bez vášho zadania zmizne 95% ušetrenej sumy vrátane dedičstva po babke na konto neznámej schránkovej firmy. Pán Anton Mihálik zo Žarnovice bol dňa 31.8.2013 na leteckých dňoch na Sliachi, keď mu prišla SMS s mesačným výpisom z účtu zo smiešnym zostatkom. Hneď bolo po leteckých dňoch. Anton si okamžite šiel domov skontrolovať pohyby na účte. Dozvedel sa, že dňa 20. augusta 2013 bol cez internet banking zadaný príkaz na prevod 89 527,5 € na konto firmy EWERLAST z Dunajskej Stredy o ktorej nikdy nepočul s popisom "Zálohová platba". Firemný účet bol zriadený rovnako v UniCredit Bank.

Vybielený účet

Anton mal cez internet banking nastavenú SMS notifikáciu, no dňa 20. augusta mu žiadna SMS s kódom neprišla. Nikdy nepoužíval platby cez PayPal alebo z mobilu. Niekoľko dní musel presmerovať SMS notifikáciu na iné telefónne číslo. „Mám výpis z Telekomunikačného úradu, kde sú uvedené časy sms-iek zo dňa 20.8.2013, ktoré mali prísť na môj telefón, sú to rôzne pokusy páchatel'ov dostať sa na môj účet, samozrejme, ani jedna z nich mi ne-

bola doručená na môj mobil, lebo sú to veľmi časovo husté pokusy. Rozhodujúca sms-správa, jej čas, ktorú uvádza vo svojej výpovedi zástupca Unicredit bank, pán Ing. Miroslav Kytlic mi takisto nebola doručená a nie je ani vo výpise z Telekomunikačného úradu môjho mobilného operátora.“ Hovorí Anton a odovzdáva nám výpis od mobilného operátora.

Na výpise je množstvo SMS, ktoré mali byť doručené od banky na Antonove číslo v hustote aj 3 SMS počas 3 sekúnd. Tri došli v čase od 12:16:49 až 12:16:54. Ďalšia trojica 15:05:00 až 15:05:03. Ďalšie mali dôjsť okolo 17:10 a 17:12. V čase 12:31:56 došlo cez internet banking k zrušeniu SMS notifikácie o debetných platbách a napokon, v ten istý deň 17:11:46 došlo k odúčtovaniu čiastky vo výške viac ako 89 tisíc eur. Príkaz na odúčtovanie bol zadaný z tej istej IP adresy, z ktorej bola zrušená SMS notifikácia.

Keďže 31. augusta bola sobota, Anton navštívil banku až v pondelok, tam mu odporučili, aby podal trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a. Vyšetrovaním sa zistilo, že peniaze v tej dobe už z firemného účtu vybral v priebehu troch dní konateľ spoločnosti EWERLAST Michal Peťko. Ten ešte v deň prevodu vytiahol z účtu 10 000 € dňa 21.8 spraval spolu 11 výberov z účtu priamo v UniCredit bank na viacerých miestach ako Hlohovec, Žiar nad Hronom, Brezno, Banská Bystrica či Bratislava v čiastkach od 1000 do 10 000 €. 22. augusta spraval ešte tri výbery. V tomto čase Anton ešte nič netušil. Pán Peťko vypovedal v tom zmysle, že sa dohodol s občanom tureckej národnosti na nejakom obchode a tento Turek mu mal zaslať prevedenú čiastku. Po prevedení čiastky si však biznis rozmysleli, peniaze teda pán Peťko vytiahol a vrátil mu ich späť. Prečo to však nespravil prevodom späť na účet pána Mihálik, z ktorého mu peniaze prišli, ale niekoľkokrát navštívil banku, to je minimálne podozrivé. Turek

sa však nikdy nenašiel a nenašiel ho ani Interpol.

Ako banka chráni peniaze svojich klientov?

“Mňa žiaden pán Peťko nezaujíma” hovorí Anton Mihálik a dodáva, že banka mala jeho peniaze chrániť pred odcudzením. Preto podal krátko pred dobou premlčania žalobu aj na banku, nakoľko žaloba na neznámeho páchatel'a sa naťahuje a je stále v štádiu riešenia. Banky v súčasnosti upozorňujú na vstupných stránkach do internet bankingu na podvodníkov, ktorí sa snažia formou mailov, telefonátov či SMS a vytváraním podvodných stránok podobných s oficiálnymi stránkami banky vylákať citlivé údaje od klientov bánk. Takáto krádež však ďaleko presahuje tieto “lacné” taktiky podvodníkov. Je možné, aby niekto okradol človeka o celoživotné úspory len preto, lebo vie ťukať do počítača? Skadiaľ ten, kto zadal príkaz vedel o čiastke, ktorú mal Anton na účte? Banka mala z vložených peňazí nepochybne veľký ošoh, no pokiaľ sa jej klientovi stane niečo podobné, banka upadá do pasivity a mlčania.

Konateľ by predovšetkým mala polícia a banka by mala robiť všetko preto, aby jej klient bol riadne odškodnený, keďže ona nedokázala ochrániť jeho vklady.

Nezáväzne sme sa spýtali v inej banke, ako by banka postupovala v takomto prípade. „Ak by vám peniaze zmizli bez vášho vedomia a dokázalo by sa, že to nie je vaša vina, tak by vám banka peniaze musela vrátiť.“ – znela odpoveď pracovníčky.

Máte podobnú skúsenosť?

Máte podobnú skúsenosť? Ako sa banka zachovala? Podarilo sa kompetentným orgánom prípad vyriešiť? Vedeli by ste poradiť a pomôcť aj Antonovi? Dajte nám vedieť na pravnapomoc@vzdor.org

Video z rozhovoru si môžete pozrieť na YouTube kanáli: **KOMINFORM CS**

Anton Mihálik v rozhovore pre časopis VZDOR

Stanislav Pirošík

Volíme

SOCIALIZMUS!

VOĽBY 2016

www.vzdor.org

VZDOR
STRANA PRÁCE

**SOCIALISTICKÁ
REVOLÚCIA**

NAMIESTO

**PROTIĽUDOVÝCH
REFORIEM!**

VZDOR
STRANA PRÁCE

www.vzdor.org

VOLBY 2016: Transparentný účet VZDORu-strany práce je už na svete, podporte náš spoločný boj!

Podporme

vo voľbách

SOCIALIZMUS

IBAN: SK55 0900 0000 0050 7977 8239

Číslo v bežnom tvare: 507977 8239/0900

www.vzdor.org

VZDOR-strana práce oficiálne zaregistrovala transparentný účet k voľbám do NR SR v roku 2016! Vyzývame všetkých našich podporovateľov, všetkých, ktorí túžia po tom, aby sme spoločne porazili tento prot ľudový kapitalistický režim a ktorí si to môžu dovoliť k finančnej podpore našej strany. Na rozdiel od iných strán, my nie sme strana zámožných, ktorí nalievajú tisícky eur do masívnej kampane už pol roka pred voľbami. Každé jedno euro bude použité na dosiahnutie nášho spoločného cieľa, prekonanie kapitalistického systému a nastolenie vyspelejšieho, spravodlivejšieho a ľudskejšieho zriadenia – socializmu. Peniaze z transparentného účtu budú (a zo zákona musia) byť použité na financovanie volebnej kampane a na zaplatenie kaucie. Číslo transparentného účtu je:

IBAN: SK55 0900 0000 0050 7977 8239

a číslo v bežnom tvare: **507977 8239/0900**

Ďalšie možnosti sú odovzdať nám príspevok osobne, alebo poslať šekom na sídlo strany a peniaze na účet vložia až samotní členovia strany. Náš transparentný účet nájdete tu:

<http://transparentneucty.sk/#/turnovers/5079778239>

Pokiaľ máte obavy napríklad o okamžité prepustenie z práce, po tom ako sa na transparentnom účte ukáže, že ste podporili našu stranu, môžete podporiť aj mimoparlamentnú činnosť Občianskeho združenia VZDOR – hnutie práce na čísle účtu:

IBAN: SK84 0900 0000 0050 5427 6611

a Číslo v bežnom tvare: **5054276611/0900**

Ako inak môžem pomôcť?

Predovšetkým agitáciou pre jedinú autentickú revolučnú stranu

na Slovensku, či už oslovovaním svojich známych alebo príbuzných, alebo rozširovaním našich propagačných materiálov, ktoré umiestňujeme pre verejnosť v čiernobielej podobe, aby boli ľahko tlačiteľné a kopírovateľné. Najlepším spôsobom nám pomôžete, ak sa k nám pridáte!

Revolučná strana tu nie je preto, aby osamotená spravila revolúciu. Revolúciu robí vždy utláčaná trieda. Úlohou revolučnej strany je túto utlačovanú triedu k revolúcii burcovať, uvedomovať a organizovať!

Uvedomme si fakt, že každá vplyvná politická strana na Slovensku je financovaná oligarchiou, ktorá ovláda Slovensko, ide o 5-6 finančných skupín, ktorým je prakticky jedno, kto vyhrá voľby, lebo oni investovali do všetkých, takže zarobia tak, či tak. V kapitalizme majú v rukách moc len tí, čo majú kapitál a peniaze. Oligarchiu však dokážeme poraziť jedine v socializme, nakoľko kapitalizmus je systém, ktorý je jej živnou pôdou a v tomto systéme ju nijak a nikdy neporazíme.

Vzdor-strana práce ide do volieb v roku 2016! Poďme spoločne vzdorovať oligarchii a jej vyciaciavaniu a rozkrádaniu Slovenska, postavme sa spoločne kapitalizmu! Ľavica, pravica, či tretia cesta Miškova, konzervatívci, liberáli, sociálni demokrati, národnári, nacionalisti, euroskeptici...všetci chcú udržiavať kapitalizmus a tým pádom moc oligarchie.

My vo Vzodore-strane práce sme komunisti, naši členovia sú takí istí pracujúci ako vy, pochádzame z rovnakej sociálnej triedy a za tú budeme vždy tvrdo bojovať a ako jediní sme antikapitalisti. Pridajte sa k nám. Podajte si prihlášku do Vzduoru-strany práce. Elektronickú prihlášku nájdete na našich stránkach.

Vzdor-strana práce Vám úprimne ďakuje za dôveru a pomoc. Nesmierne si to ceníme.

Ústredná rada VZDOR-strana práce

Smutný príbeh privatizácie Slovenských elektrární: Finančná skupina J&T si robí záľusk na ďalšiu trofej

VLASTNÍCTVO DO RÚK PRACUJÚCICH!

VOLIŤ NESTAČÍ, ORGANIZUJ SA!

www.volitnestaci.sk

www.vzdor.org

VZDOR
strana práce

Polícia hovorí, že pri privatizácii Slovenských elektrární dochádzalo k podvodom. Ako uviedla polícia, účtovník Slovenských elektrární mal pred privatizáciou znížiť ich účtovnú hodnotu, čím štát prišiel pri predaji o 308 miliónov eur. Ďalšou kapitolou je vodné dielo Gabčíkovo, ktoré podľa medzinárodných zmlúv, nemohlo byť sprivatizované Enelom v roku 2006 spolu so Slovenskými elektrárnami. Dzurindova vláda si však poradila aj s týmto a Vodné dielo Gabčíkovo prenajala na 30 rokov Slovenským elektrárnám, ktoré boli sprivatizované Enelom. Vláda tak naservirovala Enelu nie len Slovenské elektrárne, ale aj časti ziskov Vodného diela Gabčíkovo, Slovenská republika tak na ziskoch z Vodného diela Gabčíkovo stratila za necelých 10 rokov približne 280 až 320 miliónov eur....

Polícia vyšetruje okrem spomínaného účtovníka aj bývalého riaditeľa Vodohospodárskej výstavby Ladislava Gála a štyroch manažérov tohto podniku. Na mieste ja však otázka, kto ťahal nitky v pozadí a kto kasíroval milióniky za sprostredkovanie toho, aby sa Slovenské elektrárne predali pod cenu a časť ziskov z Vodného diela Gabčíkovo putovala taktiež do vrečka Enelu. Samozrejme, veľa nám napovedá to, že to bola práve Dzurindova vláda, ktorá sa postarala o to, aby Vodné dielo Gabčíkovo bolo prenajaté na 30 rokov Slovenským elektrárnám, z ktorých väčšinu akcií získal taliansky gigant Enel.

Privatizáciu štátneho majetku odmieta- me

Slovenská privatizácia štátneho majetku bola zločinom, z ktorého tiekli miliardy Eur do vrečiek zahraničným privatizérom a ich domácim prísluhočom, miesto toho, aby naplňovali domáci rozpočet. Keď sa pozrieme do Nemecka, či Francúzska tak zistíme, že strategické podniky ako ropné

spoločnosti, elektrárne, teplárenstvo, plynárne sú v rukách týchto štátov a zisky putujú do štátnej pokladnice.

Slovensko privatizáciami, ktoré začali po páde socializmu, pokračovali za Dzurindu a pokračujú ďalej, stratili okrem obrovskej "kôpky" peňazí aj to najdôležitejšie..suverenitu, nakoľko sme prišli o naše hospodárstvo a stali sme sa protektorátnym štátom medzinárodnej a domácej oligarchie, ktorá má svojich verných zástupcov a obhajovateľov v každej jednej parlamentnej strane a každej strane, ktorá udržiava kapitalizmus. Uvedomme si fakt, že každá vplyvná parlamentná strana na Slovensku je financovaná oligarchiou, ktorá ovláda Slovensko, ide o 5-6 finančných skupín, ktorým je prakticky jedno, kto vyhrá voľby, lebo oni investovali do všetkých, takže zarobia tak, či tak. Vo voľbách si volíme jednu, druhú, alebo tretiu finančnú oligarchiu, ktorá nás bude najbližšie 4 roky ovládať. Voľby sú tragikomická fraška, lebo v kapitalizme majú v rukách moc len tí, čo majú kapitál a peniaze.

V kapitalistickom Slovensku sa zrodila aj slovenská finančná skupina J&T, či Penta a ďalšie, ktoré veľmi predstavovať nemusíme. To ako sa rozširuje ich impérium je notoricky známe a práve J&T sa snaží spoločne s českým podnikateľom Danielom Křetinským prostredníctvom spoločne vytvoreného Energetického a priemyslového holdingu ovládnuť Slovenské elektrárne, keďže v súčasnosti rokujú s Enelom o predaji 66 percent akcií Slovenských elektrární.

Postavme sa oligarchii

Preto Vzdor-strana práce okrem iného navrhuje presadzovanie socialistickej ekonomiky, založenej na všeludovom vlastníctve výrobných prostriedkov a plánovanie výroby podľa skutočných potrieb spo-

ločnosti. Demokratizáciu riadenia výroby, osobnú zodpovednosť za dosiahnuté výsledky od dielne až po vládu. Presadzujeme podniky so štatútom „národný podnik“, ktoré sú súčasťou štátneho mechanizmu k uspokojovaniu potrieb obyvateľstva.

Deprivatizácia a zákaz privatizácie národného majetku. Posil-

nenie právomoci finančnej polície proti korupcii, machináciám a tunelovaniu. Systém jednej banky, ktorá odvádza peniaze do rozpočtu, Vlastnú menu, Využitie družstiev v priemyselnej výrobe. Celý náš program, ktorý je ale stále vo výstavbe nájdete na našej webovej stránke www.vzdor.org

Kapitalizmus nás nerobí šťastnejších, kapitalizmus ničí našu ľudskú podstatu, spolupatričnosť, kolektívnosť a stavia nás jeden proti druhému. Povstaňte a bojujte, bojujte za svoju budúcnosť, za budúcnosť ľudstva a celej spoločnosti, za zachovanie našich práv, za slobodný život, ktorý nám zobrali finanční oligarchovia. Otázka stojí kto z koho...zatiaľ majú na vrch, no verím že príde deň, keď tí hore nebudú vedieť ako ďalej s tou svojou neňažanosťou a my dole sa zjednotíme, vzchopíme a zoberieme si svoju krajinu späť. Oligarchiu však dokážeme poraziť jedine v socializme, nakoľko kapitalizmus je systém, ktorý je jej živnou pôdou a v tomto systéme ju nijak a nikdy neporazíme, tak ako o tom snívá Eduard Chmelár s jeho vznikajúcou politickou stranou SEN, preto pomenovanie tejto strany je viac ako výstižné.

Vzdor-strana práce ide do volieb v roku 2016! Poďme spoločne vzdorovať oligarchii a jej vyciacavaniu a rozkrádaniu Slovenska, postavme sa spoločne kapitalizmu!

Vráťme do hry Socializmus! Socializmus zbavený chýb minulosti, s poznatkami prítomnosti a s víziou do budúcnosti!

Miroslav Pomajdík- podpredseda Vzdu-
ru- strany práce pre zahraničné záležitosti

Masovým odborárskym pochodom mieru v Turecku otriasol výbuch: Vyžiadal si už desiatky mŕtvych

Veľmi smutná správa prišla z Turecka, kde tureckí odborári, spolu s Komunistickou stranou Turecka, ďalšími komunistickými, socialistickými, ľavicovými a kurdskými stranami a organizáciami zvolali masový pochod mieru, ktorý mal byť vyjadrením odporu proti vzájomnému zabíjaniu. Prípadne, že za eskaláciu napätia je jasne zodpovedná turecká vláda a prezident, ktorí spustili tvrdé

vojenské operácie proti kurdským silám z Kurdskej strany pracujúcich a ich vraždenie sa presunulo aj na územia ovládané kurdskými silami v Sýrii a Iraku, pritom kurdske sily veľmi úspešne čelia barbarickým fanatikom z Islamského štátu a práve kurdske sily dokázali postupovať a dobýjať územia zabraté Islamským štátom, keď Islamský štát bol všade v Iraku a Sýrii na postupe.

Na tomto pochode sa spojili Turci a Kurdi a chceli povedať jasne nie vzájomnej nenávisti a zabíjaniu. Chceli poslať posolstvo mieru, ich pochod však podlo a zbabelo umlčal teroristický atentát, kedy došlo k masívnemu výbuchu v dave, pri ktorom zahynulo už okolo stovky ľudí a ďalších vyše 130 sa zranilo, z ktorých niektorí stále bojujú o svoj život v nemocnici.

Vzdor-strana práce sa hlboko skláňa nad obeťami tohto podlého činu a vyzdvihujeme statočnosť týchto ľudí, ktorí sa nebáli a prišli jasne povedať, že chcú mier. Odsudzujeme tento zbabelý útok proti mieru, kedy Turci aj Kurdi chceli spoločne pochodovať za pokojné spolunažívanie.

Vzdor-strana práce taktiež odsud-

zuje vládu a prezidenta Turecka, ktorí spustili masové vraždenie Kurdov v Turecku, Sýrii, či Iraku. Turecká vláda miesto intenzívneho potláčania Islamského štátu mu pomáha aj tým, že útočí v prevažnej miere len na pozície Kurdskej strany pracujúcich, kedy zabila už niekoľko stoviek Kurdov. Turecká armáda taktiež útočí na civilné ciele v mestách v Turecku, obývaných Kurdmi. Turecko ticho podporovalo a podporuje Islamský štát a preto je turecká vláda jednou zo zodpovedných krajín, ktoré pomohli Islamskému štátu k jeho expanzii a sú tak spolu zodpovední za zločiny, ktoré Islamský štát pácha. Vzдор-strana práce preto žiada, aby Slovensko prerušilo všetky diplomatické styky s Tureckom, ako nesúhlas s vražednou politikou tureckej vlády voči Kurdom a tichej podpore Islamskému štátu.

Tento útok sa odohral na pochode zvolanom pokrokovými odborárskymi a komunistickými silami, čiže išlo jednoznačne aj o útok proti nášmu komunistickému svetovému hnutiu, ktoré bojuje za zachovanie mieru na zemi, ktoré bojuje za pokojné spolunažívanie všetkých národov, etník, rás...

Taktiež nesmieme zabúdať, že len

pred nedávnom sa od páčil v Turecku samovražedný atentát na zhromaždení Federácie socialistickej mládeže, ktorá zorganizovala verejnú akciu, na podporu Kurdov, bojujúcich proti Islamskému štátu. Na zhromaždení bolo prítomných 300 mladých Kurdov a Turkov, ktorí rokovali aj o konkrétnej pomoci na opravách Islamským štátom zničeného kurdskeho mesta Kobané, ktoré sa stalo symbolom heroického odporu

Kurdov, ktorí sa nezľakli a so zbraňou v ruke sa postavili netvorom z Islamského štátu a oslobodili svoje mesto a obyvateľov. Až 30 mladých socialistov zahynulo a ďalších 100 bolo zranených.

Komunistické, socialistické, odborové a prokurdske pokrokové sily v Turecku sú jedinými organizáciami v krajine, ktoré robia všetko preto, aby sa zastavilo ďalšie vraždenie medzi Turkami a Kurdmi a zavládol pokoj zbraň. Nás komunistov, hoc sa nachádzame kdekoľvek na Zemi takéto zbabelé útoky nezastrašia a stále budeme aj napriek bojovať za zachovanie mieru a spravodlivejší systém pre ľudstvo, ktorým je pre nás socializmus.

Boj za pokrok a dobro pokračuje. Nedajme sa zastrašiť, nedovoľme to, lebo to presne oni chcú a to by bol začiatok nášho konca. Postavme sa im na odpor všade tam, kde je to možné.

Češ' ich pamiatke!

Miroslav Pomajdík - podpredseda Vzdu-strany práce pre zahraničné záležitosti

INTERNATIONAL COORDINATION OF
REVOLUTIONARY PARTIES AND ORGANIZATIONS

**MEDZINÁRODNÁ KOORDINÁCIA
REVOLUČNÝCH STRÁN A
ORGANIZÁCIÍ**

WWW.ICOR.INFO

Útoky Islamského štátu upozorňujú na pokrytectvo Západu v boji s terorizmom: Solidarita len s Francúzmi?

Teroristické útoky, ktoré zorganizoval v poslednom čase Islamský štát vo Francúzsku, Libanone, Turecku, Kurdistane, Sýrii, Iraku, v Egypte..., sú prejavom najhoršej ľudskej beštiality. Vraždenie Islamského štátu je zločinom proti ľudskosti. Tu neboli spáchané podľa útoky len na Francúzov, Kurdov, Rusov, Libanončanov, Sýrčanov a ďalších, ale na každého humanisticky citiaceho človeka, hoc sa nachádza v ktoromkoľvek kúte sveta. Vzдор-strana práce však odmieta to, keď tu niekto navodzuje atmosféru, že životy iných majú väčšiu cenu. Narážame na ten masový ošial v predbiehaní sa s vyjadrením zármutku Francúzsku, ktorý zachvátil Európu po teroristických útokoch v tejto krajine a ktorý je šírený práve tými európskymi a svetovými médiami a politikmi, ktorí môžu za stav, v ktorom sa svet nachádza a ktorí nesú takto spoluzodpovednosť aj za tieto útoky, čo zdôvodníme v prehlásení. Je zaujímavé, že takéto prejavy solidarity nešírili aj po teroristických útokoch Islamského štátu na ruské lietadlo, kde zahynulo 224 ľudí, na Kurdov v Turecku, kde zahynulo 140 ľudí, v Libanone so 43 mŕtvymi, či po bombardovaní palestínskej Gazy zo strany Izraela, kde zahynulo približne 3 000 ľudí, vraždení civilného obyvateľstva v Luhansku a Donecku, za ktorým stojí ukrajinská "majdanská" vláda, po zabití 217 študentov v Keni teroristickou skupinou napojenou na Islamský štát a v tom vymenovávaní by sme mohli pokračovať ešte veľmi dlho. Pozrime sa však na fakty, ktoré nepustia...

Francúzsko bolo jedným z najväčších podporovateľov líbyjských a sýrskych rebelov, čím spôsobili destabilizáciu celého regiónu, ktorý upadol do chaosu a brutality a vďaka zahraničnej politike štátov ako Francúzsko, Veľká Británia, USA, Nemecko atď. vznikol aj Islamský štát, či ďalšie fanatické islamské teroristické skupiny.

Ako "bojuje" Západ s terorizmom

Tieto západné krajiny považujú za svojich spojencov štáty, ktoré financujú a vyzbrojujú svetový islamský terorizmus, ide o Saudskú Arábiu, Katar, Bahrajn, no nezabúdajme ani na Turecko, lebo to ticho podporovalo a podporuje Islamský štát a preto je turecká vláda spoluzodpovedná za zločiny, ktoré Islamský štát pácha. Turecká vláda miesto intenzívneho potláčania Islamského štátu mu pomáha aj tým, že útočí v prevažnej miere len na pozície Kurdskej strany pracujúcich, kedy zabila už niekoľko tisíc Kurdov. Turecká armáda taktiež útočí na civilné ciele v mestách v Turecku, obývaných Kurdmi. Pritom kurdske sily veľmi úspešne čelia barbarickým fanaticom z Islamského štátu a práve kurdske sily a Kurdska strana pracujúcich dokázali postupovať a dobýjať územia zabraté Islamským štátom, keď Islamský štát bol všade v Iraku a Sýrii na postupe. Prečo sa tiež nehovorí o tom, že Islamský štát vo veľkej miere svoje aktivity financuje prostredníctvom predaja ukradnutej sýrskej ropy do Turecka?

Keď to Západ myslí s tým svojim bojom proti terorizmu vážne, tak prečo sa nevyhráža vojenskou intervenciou štátom ako Saudská Arábia, Katar, Bahrajn, pokiaľ nezastavia svoju pomoc

islamskému terorizmu? Prečo Západ netlačí na Turecko, aby prerušilo svoju podporu Islamskému štátu a prestalo so zabíjaním Kurdov, no keď ruská stíhačka, ktorá bojuje v Sýrii s Islamským štátom pri uhybacom manévri naruší turecký vzdušný priestor, tak už celé NATO a USA kričia, že ide o ruskú provokáciu a posielajú do Turecka svoje stíhačky, aby pomáhali chrániť ich vzdušný priestor. Na fakt, že turecké bojové lietadlá dennodenne narušujú sýrsky vzdušný priestor bez povolenia sýrskej vlády a zabíjajú Kurdov tam žijúcich sa akosi zabúda.

Západné štáty a NATO veľmi dobre vedia, prečo robia to čo robia a všetko sa to deje na základe ich spoločnej koordinácie a tichého súhlasu. Ved' Západ a NATO už celé desiatky rokov využíva islamský terorizmus na svoje geopolitické ciele, tak čo sa nám tu snažia nahovoriť, že oni to s tým bojom proti terorizmu myslia vážne.

Západ bombarduje pozície Islamského štátu dlhé mesiace, no Islamský štát bol aj tak všade v Iraku a Sýrii na postupe. Keď však začali s bombardovaním Rusi, ktorí ale svoje útoky koordinujú s pozemnými armádnymi silami Sýrie a ich spojencov, za krátku chvíľu sa postup Islamského štátu zastavil a sýrska armáda prešla do úspešných protiofenzív a zaznamenala významné územné zisky.

Je preto zaujímavé sledovať, ako na jednej strane Západ všetkým tvrdí, že bojuje proti terorizmu, no podporuje štáty, ktoré financujú islamský terorizmus, v mnohých prípadoch tajne spolupracuje s tými najbrutálnejšími islamistickými teroristickými organizáciami. Na druhej strane Západ označuje za hrozbu Irán, ktorého vojaci, či vojenský poradcovia bojujú v Iraku a Sýrii proti islamským fanaticom. Západ taktiež robí a robil všetko preto, aby zvrhol sýrsky režim Asada, ktorý čelí vo svojej krajine islamistom a vďaka

sýrskej armáde sa nerozšíril Islamský štát do celej Sýrie. To čo si prežili Francúzi počas teroristických útokov, to zažívajú Sýrčania každý deň aj vďaka francúzskej vláde... A bol to práve Západ, ktorý pomohol zvrhnúť Muammara Kaddáfího, ktorého režimu sa úspešne darilo v krajine potláčať islamský fanatizmus a dnes po jeho páde sa stala Líbyia jednou z báh radikálneho islamu.

Krvilačná politika Západu v moslimských krajinách stvorila nové generácie fanaticov a organizácií ako Islamský štát, destabilizovala prosperujúce krajiny, rozpútala v nich teror, hnev a násilie a tak spôsobila obrovskú migračnú utečeneckú vlnu.

Keď náhodou budete počúvať od európskych lídrov a im podobných o slobode, demokracii a humanite tak sa radšej postavte od nich o kúsok ďalej, lebo ten závan z ich slovných ekrementov by vás mohol aj zabiť.

Miroslav Pomajdík

podpredseda Vzذور-strany práce pre zahraničné záležitosti

Predseda Vzvoru-strany práce o vývoji po páde socializmu: Pokojný rast sa skončil, nastáva obdobie nepokojov

**Ďakujeme ovčania, už môžete ísť kludne domov.
Zvyšok divadla dohrajú zradcovia z ŠTB, KSČ a
kamaráti z Moskvy a Washingtonu**

Kontrarevolúcia v Československu, ale i v celom východnom bloku nezačala až v novembrových dňoch, 17. november bol už len jej vyvrcholením. Myslím si, že záchrana socializmu bola už v tej dobe tak či onak nemožná, nakoľko vtedajšie “komunistické strany” boli už dávno zvnútra prehnité, až na pár výnimok bez kreditu. Socializmus by sa dal zachrániť jedine, ak by tu boli nejakí dobre organizovaní komunisti s morálnym kreditom v spoločnosti. Koncom roku 1989 došlo prakticky už len k formálnemu odovzdaniu moci do rúk kapitálu. Na ľudí, ktorí boli v tú dobu v uliciach nie je dôvod sa hnevať – títo ľudia boli podvedení. Sám prezident Havel im sľuboval, že nie je pravdou, že chce nastoliť kapitalizmus. Už len tento fakt nám jasne ukazuje, že ľudia boli nespokojní s politikou strany, no rozhodne si neželali návrat kapitalizmu a mnohé veci, ktoré prišli s prevratom si ani nevedeli predstaviť. Ľudia teda naivne čakali, že to zlé odíde a to dobré ostane zachované. Neuvedomovali si, že isté veci spolu súvisia. Dnes sa mnohí hanbia za svoju účasť na zhromaždeniach. Deň 17. november preto nevnímam ako fakt, že “dobrí komunisti” odišli a prišli “zlí kapitalisti”, nakoľko sa jednalo o koordináciu z oboch strán.

Počul som už aj názory, že sa to malo potlačiť násilím, avšak to by nikam nevedlo, celú situáciu by to len eskalovalo a vyžiadalo by si to zbytočné obete. Systém sa totiž nedá napraviť až keď je “o 5 minút dvanásť”. O tom, že samotná KSČ a ŠTB mali záujem na eskalovaní demonštrácií, svedčí aj fakt nafingovania smrti študenta – v skutočnosti príslušníka ŠTB Ludvíka Zifčáka.

Paradoxne jediný, kto v kontrarevolučných rokoch hovoril vo východnom bloku pravdu, bol Nicolae Ceaușescu, ktorý ľudí v uliach varoval pred tým, že Rumunsko stratí svoju nezávislosť. So 17. novembrom teda prišli do Československa ale aj do celého východného bloku zmeny,

ktoré sa však dotkli celého sveta.

Východný blok – raj pre kapitalistov

Pádov socializmu sme oddialili krízu kapitalizmu, ktorý mohol bez problémov expandovať do “našej polovice sveta”, kde našiel lacnú pracovnú silu, odbytisko a šancu privatizovať strategické podniky. Prevrat, po ktorom tu bol “čistý trh”, bol v tej dobe aj rajom pre začínajúcich podnikateľov, alebo aj rabovačov-privatizérov a bývalých členov KSČ či ŠTB. Podniky, ktoré fungovali celé roky, boli zrazu “stratové” a rozpredané za korunu, následne zlikvidované. Nikomu nezáležalo na tom, aby podniky plnili štátnu kasu, aby slúžili ľudu. “Ak nemám mať z neho profit ja, tak nemá zmysel sa oň starať. Treba ho predat’ tak, aby som z tohto predaja niečo mal, inak sa ho neoplatí ani predat’” – asi takto sa dá charakterizovať politika všetkých vlastizradných ponovembrových vlád, ktoré by za túto rabovačku mali byť riadne odsúdené a potrestané.

Jeden z týchto vlastizradcov Ján Slota sám vymyslel označenie pre tento čin : Intergalaktický lup. Privatizovali všetky vlády bez ohľadu na stranické tričká a farbu. Všetko to podčiarkujú aj nedávno odhalené machinácie v elektrárňach, kde bola umelo vyvolaná strata, aby sa opodstatnil ich predaj. Ktorý hlupek by však kupoval stratový podnik? Svoje podniky sme teda zlikvidovali a oklieštili a stali sme sa lacnou montážnou linkou pre nadnárodné značky. A keďže v kapitalizme človek žije len vtedy, keď sa predá, ako lacné handry sme sa podhodili týmto “investorom”, dostali od nás dotácie aj na vlastné platy, pozemky a niektorým sme postavili aj dediny. Presne tým, ktorí z našej krajiny vyvezú ročne desiatky až stovky miliónov eur. Vyberte si – buď budete lacnými otrokmi, alebo nezamestnanými. Inú možnosť systém neponúka.

Okrem zahraničných firiem tu vznikla aj stabilná domáca oligarchia,

ktorá obchoduje v rôznych odvetviach – od finančníctva, cez zdravotníctvo, mäsiarstvo až po vydavateľstvá a odvetvia, o ktorých ani netušíme, že v nich majú prsty. Samozrejme, inak sa začínalo s podnikaním v roku 1993 a inak sa začína dnes. Predovšetkým preto, lebo ľudia v roku 1993 boli riadne zabezpečení, mali strechu nad hlavou, časom pri stúpaní cien nehnuteľností sa z nich stali miliónári. Trh bol tiež prázdnější a nebol tak vyčistený a koncentrovaný ako dnes. Bežný človek dneška a najbližšej budúcnosti už nebude človek zabezpečený, ale naopak – človek zadĺžený, ktorý je rád, že dokázal zabezpečiť aspoň holú existenciu sebe a rodine.

Nasťahujte celý svet do Nemecka, Beneluxu a Anglicka!

Nenariekaj a vycestuj smer Západ! – také sú rady mladých samozvaných “nádejných, šikovných a úspešných intelektuálov” smerom k našej kritike kapitalizmu. Poďme si to teda rozdeliť na drobné – títo ľudia teda rešpektujú, že v krajinách, ktoré nie sú imperialistické a ekonomicky nerabujú podriadené krajiny, musíme žiť pod úrovňou (prečo potom počúvame od politikov, že si žijeme “nad pome ry?”). Je to teda dôkazom toho, že kapitalizmus nespravil zo Slovenska Rakúsko alebo Švajčiarsko – ale vrátil ho tam, kam patrí – krajina lacnej pracovnej sily. Títo ľudia nevedia, že kapitalizmus je rozdeliteľný na krajiny bohatého a chudobného kapitalizmu. Pre nich je kapitalizmom len západonemecký Mercedes, nie bangladéšske dieťa, ktoré pracuje v textilke za 20 centov na hodinu pre jednu zo svetových značiek oblečenia.

Zarobíme jedine na Západe – takže riešením “intelektuálov” pre chudobu sveta je – nasťahujte 4 miliardy ľudí do krajín západnej Európy. Čo by sa stalo? O to rýchlejšie by sme aj v Nemecku pracovali za 4-5 € na hodinu. Konkurencia totiž funguje aj na strane tých, ktorí pracovnú

silu predávajú. Tiež pochybujem, že majú na Západe 4 miliardy pracovných príležitostí. Keď dnes prídete na akúkoľvek nemeckú stavbu, tak po Nemcoch tam nebudete ani stopy, ale ocitnete sa na "všeslovanskom zjazde" – Rusi, Srbi, Poliaci, Slováci, Česi, Ukrajinci,...

Príďte na montážne práce do Prahy a môžete sa naučiť po rumunsky. Po kontrarevolúcii bolo ešte možné vycestovať do Británie, Nemecka či USA, vrátiť sa, kúpiť nejaký zabehnutý podnik a začať podnikat'. Dnes sa vrátite, zaplatíte hypotéky, pohľadávky a iné účty a môžete vycestovať opäť. Vycestovanie na Západ nám dnes teda ponúka to, čo nám ponúkal socializmus – zabezpečiť si strechu nad hlavou a nezadlžovať sa. Akurát s tým rozdielom, že nás odtrhne od rodiny a domova. Naozaj celé Anglicko nemá umývača riadu? Naozaj musia chodiť slovenské ženy utierať zadky rakúskym a nemeckým dôchodcom? Je toto vôbec v poriadku? Nie je socialistický systém zamestnávania ľudskejší a dôstojnejší a mysliaci na človeka? Prečo by sa za tú istú prácu v inej krajine mali platiť násobky mzdy? Žiadne vrece sa však nedá plniť donekonečna.

Kapitalistická "kultúra"

Aký je ekonomický základ systému, také sú i pravidlá a zmýšľanie ľudí. Časom si spoločnosť začína zvykať na to, že mladí zmlátia okoidúceho len preto, lebo sa im nepáči a dostanú maximálne podmienku. Zvykajú si na to, že sa nemajú do ničoho starať, lebo príslušní grázli si to s nimi vybaví alebo ich môžu rovno doboďať za to, že ich na niečo upozornili. Kultúra sa vyznačuje dvoma protikladmi – na jednej strane hrubá agresia, na strane druhej pracujeme v rukavičkách s agresormi.

Sám som bol raz na základnej škole drzý k učiteľke, za čo mi dala facku. Riešilo sa to až u zástupkyne a riaditeľa. Nechápem prečo. Podľa mňa konala úplne normálne a prirodzene – zaslužil som si. V zmýšľaní ľudí prevláda egoizmus, egocentrizmus, povyšovanie sa nad druhých, neúcta, nedôstojnosť, najvyššia životná meta je mať riadny dom a luxusné auto. Predovšetkým pre takéto správanie ľudí som sa stal komunistom. Kapitalizmus nás vrátil do pralesa.

O masovej kultúre ani nehovoriac. Kapitalistický režim potrebuje idiotov naháňajúcich sa za každodennými zábavkami, ťukajúcich do tabletov a smartfónov, ktorí buď opakujú to, čo počuli 100-krát, alebo naopak nemajú o politike a histórii žiadnu vedomosť. Televízia je zahľtená dvoma formami zábavy – americkými komédiami a americkými vojnovými

filmami či seriálmi o tajných službách. Komédie sú zväčša o arogancii človeka k človeku o násilí človeka k človeku a o celej vede okolo sexu. Typickou ukážkou sú "Praci praci pracičky" alebo "Scary Movie", kde má byť napríklad vtipné horiace dieťa, alebo stará mama, ktorú zavalí klavír letiaci zo schodov. Vojenské filmy zasa ospravedlňujú a propagujú zahraničnú politiku USA. Ďalej sme si zvykli na reality show, kde televízie zneužívajú malomyseľných, zakomplexovaných a asociálov k vytlkaniu ziskov a zvyšovaniu sledovanosti.

Po hudobnej stránke sú dnes populárni predovšetkým úbožiaci ako Rytmus, Ego či Majk Spirit. Nevie, ako by ľudia v roku 1989 reagovali, keby sa dozvedeli, že víťaz talentovej súťaže (The Pastels) bude tancovať v klipe "Čo ti jebe". Nikto by neveril, že človek, ktorý nazve vo videu niekoho deti "malými kurvami", nebude mať hanbu chodiť na ulicu, nie to ešte vystupovať na pódium. Nik by tiež neveril, že partia samoľúbych chudákov (Majk Spirit a kol.) natočí pesničku o tom, ako "ľubia jebať" a naozaj ju nahrajú na internet. Nuž áno, takéto hviezdy nám splodil kapitalistický režim.

Nedávno som stretol učiteľa, ktorý bol vždy antikomunistom a s ktorým sme sa na hodinách vždy doberali a sám mi povedal, že komunisti mali podstatne lepšiu kultúru ako tento súčasný humus a odpad. Pokiaľ ide o ideologickú časť, tak ľuďom je cez médiá vštepovaný antikomunizmus príbehmi o jeho údajných zločinoch, neraz vytrhnutých z kontextu. Kapitalistické zločiny sú naopak ignorované alebo neoznačované ako "kapitalistické". Uvedie sa len "polícia nasadila slzotvorný plyn", namiesto – "totalitná kapitalistická polícia slúžiaca záujmom oligarchov nasadila na pokojných protestantov slzotvorný plyn", ako by to bolo v opačnom prípade.

Medzinárodná situácia

Víťazný kapitalistický blok napriek dohodám vojensky a ekonomicky expandoval až k hraniciam Ruskej federácie. Vytvorili sa nové bloky, tentokrát sú však všetky kapitalistické. Na jednej strane USA a im podriadená Európska únia a na druhej strane predovšetkým Rusko a Čína. Počas celej doby dochádza ku konsolidácii blokov a snahe ekonomicky, vojensky a politicky pohltnúť čo najviac štátov. Štáty EÚ, ktoré boli pod diktátom USA už od čias Marshallovho plánu, sa časom stali jednotným blokom s voľným pohybom kapitálu, tovarov a osôb, ale aj s jednotnou politikou a oklieštenými možnosťami suverenity štátov. Tento stav vyhovuje pre-

dovšetkým nemeckému a francúzskemu kapitálu, čím sa jeho bezproblémové pôsobenie rozšírilo na územie celej únie.

V súčasnosti sa pripravujú nové dohody o zónach voľného obchodu jednotlivých blokov. Príkladom je TTIP, ale aj zmluvy iniciované Čínou s niekoľkými ázijskými krajinami. Podobné zmluvy ako s Európou chystajú USA aj v Ázii – s inými krajinami ako Čína.

Vo svete prevláda vojenská dominancia NATO, a teda predovšetkým USA. NATO sa rozšírilo o množstvo nových krajín, rovnako aj podmienkou vstupu do EÚ bol vstup do NATO. Svet je posiaty základňami NATO, ostatné bloky nemajú na cudzích územiach takmer žiadne základne. V posledných dňoch armáda USA aj názorne dokázala, že okupuje celú Európu, vrátane bývalého Československa. Vlastizranný parlament len nedávno oficiálne odsúhlasil ich vojenskú prítomnosť na Slovensku. Proti tomu hlasovala len hrstka poslancov. Zdôrazňujem predovšetkým fakt, že členstvom v NATO a slúžením tomuto celku sme v bezpečí – avšak len pred NATO samotným. Tento stav má však aj inú – podstatne temnejšiu stránku. Akýkoľvek ľudový odpor môže byť veľmi rýchlo a efektívne vojensky potlačený, ako to poznáme z krajín Latinskej Ameriky či Ázie.

Počas 26 rokov kapitalizmu sme mohli pozorovať rôzne snahy o prevraty a farebné revolúcie v krajinách, kde západný kapitál nemá dostatočný vplyv. Šlo o krajiny ako Gruzínsko, Ukrajina či Bielorusko. V Hondurase došlo v roku 2010 ku klasickému vojenskému prevratu podľa bežného scenára CIA. V súčasnosti je v Európe najvyhrotenejšia situácia v súvislosti s udalosťami na Ukrajine. Európa sa militarizuje pričom zámenkou má byť údajná "ruská agresia" na Ukrajine. Má sa jednať o údajnú anexiu Krymu, na ktorom prebehlo po fašistickom puči referendum o pričlenení sa k Rusku a vznik Doneckej a Luhanskej ľudovej republiky, ktoré bojujú proti ukrajinským fašistom-banderovcom. Zo širšieho hľadiska môžeme povedať, že tu prebieha boj o ukrajinský trh medzi Ruskou federáciou a Západom, pričom jedna veľmoc tento trh nechce pustiť a druhá ho chce naopak získať pre seba. Na Ukrajine prebehol "majdan", ktorý je čo sa týka násillia najagresívnejší prevrat v novodobej histórii Európy. K moci sa dostali fašistické reakčné sily poháňané nacionalizmom a nenávisťou k Rusku. Tieto fašistické sily predovšetkým z Právneho sektoru stoja za zastrelením a napokon aj upálením takmer 50 ľudí vo východoukrajinskej Odese. Európa je voči fašizmu slepá a zaujíma ju len fakt, kam sa Ukrajina pripojí. Európu sa preháňajú

vojská NATO, budujú základne.

V utečeneckej kríze a vzniku teroristického "Islamského štátu" sa tiež prejavila západná neokolonialistická politika, ktorej dôsledky nepociťujú už len obyvatelia tretieho sveta, ale i samotní Európania. Táto situácia je živnou pôdou pre nový vzostup nacizmu v Európe, ktorý namiesto vyriešenia základných rozporov kapitalistického zriadenia prejde k národnostnej nenávisti a fyzickej likvidácii. Kapitalistické štáty sú pre svoje vlastné zákony nekompetentné konať v tejto veci, skutočné komunistické či antifašistické hnutie sa ešte len prebúdzajú. V niektorých krajinách ako Nemecko je silnejšie, inde je marginálne.

Pokojný rast sa skončil – nastáva obdobie nepokojov

Nemyslím si, že pri porovnávaní kapitalizmu a socializmu máme "na výber" ako pri výbere farby steny. Nemáme na výber zvoliť si zriadenie, ktoré sa nám viac páči a vyhovuje. To je akoby sme sa dnes mohli rozhodnúť pre feudalizmus, čo je v súčasnom stave priemyselnej výroby nemožné, respektíve možné len vo veľmi zaostalých krajinách. Celý boj medzi kapitalizmom a socializmom je bojom medzi pokrokovými a reakčnými silami, bojom medzi buržoáziou a proletariátom. Kapitalizmus treba chápať v pohybe, nakoľko kapitalizmus pre svoje základne rozpory pravidelne smeruje do chudoby, kríz a vojen. Ničí, likviduje a prerodzuje, aby mohol znova vyrábať a predávať. S ním sa mení i myslenie a uvedomovanie ľudí. To, čo dnes nechápeme, pochopíme o pár rokov. Rovnako tak pochopíme tie úseky histórie, ktoré sa nám dnes zdajú nelogické.

Všimnime si, kam sa kapitalistický svet posunul za posledných 5 rokov. Kapitalizmus bude musieť byť odstránený bez ohľadu na to, či bol ten kapitalista lepší a ten horší. Aj feudál bol jeden lepší, druhý horší, rovnako tak jeden otrokár sa o otroka staral viac, iný menej. To však nič nemení na ekonomickej podstate vykorisťovania človeka človekom a nevyhnutnosti jeho nahradenia vyspelejším zriadením, pokiaľ chce spoločnosť vôbec prežiť.

Príprava na socialistickú revolúciu poučenú z chýb minulosti

Súčasný stav myslenia a predovšetkým triedneho uvedomenia spoločnosti je po 26 rokoch kapitalizmu zúfalý, no má to svoje príčiny. Predovšetkým tieto:

– sila, ktorá o sebe deklarovala, že predstavuje záujmy pracujúcej triedy, zradila a sklamala

– neexistuje tu žiadna iná dostatočná sila, ktorá by ukazovala cestu a uvedomovala

– neexistujú žiadne novodobé úspechy vzájomnej solidarity, tá je rovnako rozbitá

Momentálne sa teda čo sa týka uvedomenia nachádzame ďaleko pred narodením V. I. Lenina. Stav sa však krok po kroku zlepšuje aj u nás. Ľudia v Československu akoby úplne prijali pravidlá a zákony kapitalizmu bez ohľadu na to, či sa im páčia alebo nie. Názory v spoločnosti by som rozdelil na dve hlavné skupiny:

a) pozitívna

– keď budeš na sebe pracovať, môžeš byť milionárom (hovoria často študenti, ktorých živia rodičia). Tento názor je momentálne v istých skupinách dosť populárny.

– potom je tu skupina kapitalistických detí – "môj otec vybudoval od základu našu firmu", tí už zo svojho triedneho postavenia nemôžu patriť inde

– ďalšia skupina kritizuje predovšetkým obmedzenia v socializme

-samotní kapitalisti, teda trieda podnikateľov, ktorým sa darí

– politickí antikomunisti typu Kalmus, Šinágl a spol. Ich antikomunizmus prerastá do podpory imperialistickej agresie a fašizmu.

– ľudia, ktorí oprávnene kritizujú chybné kroky KSČ, no neuvedomujú si, že to, čo majú – napríklad dom, majú práve vďaka socializmu. Kritizujú drobné nepravosti, ale nevidia väčšie nepravosti kapitalizmu. Už to nechcú zažiť – stačilo im.

– ľudia, ktorí prijali súčasný výklad sveta a ideológie za svoj, nedokážu pochopiť ako môže byť niekto komunista a chcieť tu pre všetkých neslobodu

b) negatívna

– za socializmu sa im žilo lepšie, ale chápu to ako minulosť a sú stotožnení s kapitalizmom

– držia nám palce – "bodaj by sa Vám to podarilo", ale to je všetko.

– kritizujú kapitalistický režim, predovšetkým však neoliberalizmus a hľadajú alternatívy, ktoré však neprekračujú hranicu kapitalizmu

– kritici kapitalizmu, no zároveň kritici komunizmu

– ľudia, ktorí sa stávajú aktívnymi komunistami

c) pomätenci

– táto skupina, pomerne početná, ani nevie čo je kapitalizmus, čo je socializmus. Socializmus, to je pre nich Rusko, Putin, Fico, Zeman a každý, kto zadlžuje. Títo ľudia zároveň často patria do úplne prvej spomínanej skupiny.

Snažil som sa vymenovať aspoň

hlavné skupiny, s ktorými prichádzam do kontaktu. Zatiaľ všeobecne platí, že ľudia skôr ako odstrániť kapitalizmus uvažujú nad tým, ako sa stať kapitalistom. So vznikom novej marxisticko-leninskej strany začínam vnímať, že socializmus nie je akýmsi "retrom" – pobehovaním doma v pionierskom. Ľudia začínajú chápať socializmus ako reálny boj za budúcnosť.

Vysvetľujeme ľuďom základné veci fungovania systému. Vysvetľujeme im, že nie je podstatné, ktorá strana je pri moci, ale ktorá trieda je pri moci.

Vysvetľujeme im, že demokracia neznamená, že sa môžeme sťažovať, ale že o niečom môžeme reálne rozhodovať.

Vysvetľujeme im, že naši tzv. zástupcovia sa v súčasnej situácii musia len prizerať kapitalistickému trhu, nemôžu do neho výrazne zasahovať, rovnako tak kapitalisti sa ním musia tak či onak riadiť.

Vysvetľujeme a na príkladoch odhaľujeme, že sloboda slova platí len dovtedy, kým sa slová nezačnú meniť na činy, vtedy dokážu kapitalisti povstanie utopiť v krvi.

Vysvetľujeme im, že je rozdielom obdobie studenej vojny, kedy za akýmkoľvek bezvýznamným disidentom, ktorý si prdol, stál celý Západný svet a stačili mu plné ulice nato, aby rozobral a ukradol republiku. Stačila mu akákoľvek nespokojná skupina ľudí ku štvavej kampani proti socializmu. Dnes nás môžu byť v uliciach milióny a rozideme sa domov, nik si nás nevšímne. Nestojí za nami polovica sveta s bohatým kontom a štedrými darmi. Snažíme sa predovšetkým o to, aby sa ľudia nenechali opiť rožkom a pridali sa k boju za budúcnosť.

Ak sa Marx, Engels a Lenin dokázali poučiť z Parížskej komúny, aj my sa musíme poučiť z prvého pokusu o nastolenie socializmu. Predovšetkým v týchto bodoch:

– viac demokracie pre pracujúcu triedu, no rázne potlačenie oligarchie

– voliteľnosť, odvolateľnosť – konkrétne a pravidelné zodpovedanie sa zo zverených úloh

– riešiť veci na mieste, nie od stola

– podmienkou získania miesta musí byť odbornosť, nie členstvo v strane

– žiadne osobné výhody z členstva v strane (naša strana má už v Stanovách, že zvolený poslanec odovzdáva plat strane a tá ho následne vypláca)

– posilnenie kritiky i sebakritiky, osobný príklad

– kontrola zdola nahor i zhora nadol, demokratizácia riadenia výroby i miestnej politiky

– žiadni "študovaní politici", ktorí po skončení školy hneď obliekajú sako

Stanislav Pirošík- predseda strany

Kdo podněcuje extrémismus?

Prezident Zeman prý podněcuje extrémismus v České republice. Podle premiéra Sobotky se "prezident Zeman zařadil mezi populisty a legitimizuje šíření nenávisť". Na tom by samo o sobě nebylo nic k zamyšlení. Dnes se to ani nevyžaduje. Máme jednoduchá schémata. Komunisté jaksi nefigurují v okruhu těch, kteří by svými výroky a činy jakkoliv zasahovali do společenských nálad, proto musí vzít našinec zavděk primitivními schématy.

Ty konec konců hýbou každou konzumní, kapitalistickou společností a jsou věčným tématem kapitalistické propagandy. Můžeš si vybrat, buď jsi s Ruskem, nebo s USA. Buď jsi "sluníčko" nebo "fašista". Buď stojíš za Zemanem, nebo proti - tudíž jsi "havlista". Jestli se ti nelíbí EU, dej se k nacionalistům. To jsou pěkné možnosti, pěkné alternativy. Jednoduchá volba. Ještě že v tom ti komunisté nezaclání. Přestavte si, že by v těchto volbách existovala vždy ještě nějaká další možnost. Ale jaksi pro ni není místo. Nebo dost možná není síla, chuť a nebo možná ani potřeba další alternativy prosazovat.

K výrokům, jak jsem napsal, nebylo by na nich nic divného. Pokud by se to netýkalo prezidenta který stojí za svým národem, po epizodě kdy byl aktivní během kontrarevoluce, privatizace a jedno z jeho vystoupení nebylo obyčejnou manipulací davu na Letenské pláni, kdy srovnával naši socialistickou republiku s těmi nejzaostalejšími státy. Jeho dnešní kritik, Sobotka. Darmo mluvit, nejen že je lídrem strany (České strany sociálně demokratické), která déle než sto let zrazovala pracující třídu, protože je to prostě její ideologií, ale je aktivním prvkem ve vládně, která ovlivňuje běžný život všech lidí. A tak, kdo tedy podporuje extrémismus?

Ten, kdo verbálně jede na vlně populismu a nebo ten, který svým lokajským počínáním a plněním rozkazů kapitalistů dále prohlubuje dopady hospodářské krize na občany? Jak hospodářská krize, z ní pramenící bída a frustrace, tak pěkné jadrné nahnědlé proslovy jsou potřeba, k pěstování fašistických nálad. Ale nebojte se, to bude takový prima fašismus, protože bude náš, český, vlastenecký.

(MN)

O Miškovovej "Tretej ceste" a Procházkovom boji proti PENTE: Alebo pripomeňme si trošku nedávnej histórie

Určite ste zaznamenali kampaň strany SKOK, ktorú vedie bývalý člen SaS a minister hospodárstva Miškov. V množstve predvolebných spotov nás presvedča, ako existuje tá správna cesta medzi pravícou a ľavicou. Radoslav Procházka a jeho strana SIEŤ má zrazu silné reči o tom, ako zatočí s finančnou skupinou PENTA v zdravotníctve. „Tieto plány, ktoré máme pre slovenské zdravotníctvo, budú Pentu bolieť najviac. Ale mne nielenže to nevaďí, ale ma to teší. Lebo Penta v slovenskom zdravotníctve nie je pacient, ale vírus,“ povedal Procházka. Samozrejme, veď sa zvoliebnieva a Procházka ako dobrý taktik samozrejme vie, že Slováci už majú dosť chobotníc z PENTY a J&T, ktoré rozširujú svoje chápadlá po celom Slovensku a tak verejne zaútočil voči jednej z nich. Pozrime sa však na vzťah PENTY a Procházku trocha bližšie a pripomeňme si, za koho bojoval Miškov, keď bol ešte ministrom a trochu na ten jeho životný štandard, ktorý nám čo to napovie...

Miškov vstupoval do politiky, ako dobre zarábajúci podnikateľ. To pre koho pracoval, keď bol minister, vystihujú jeho vlastné slová: „Nerád hovorím o svojom majetku, chcem hlavne prezentovať ako minister svoju pomoc podnikateľom,“ povedal Miškov... Teraz zrazu chce pomáhať nám obyčajným pracujúcim.

Pripomeňme, že počas svojho ministrovania si doprial poriadny luxus, keď si kúpil luxusnú jachtu za viac ako 1,2 milióna Eur a v roku 2009 bol vyhlásený za najlepšie zarábajúceho ministra, keď jeho ročný príjem dosiahol 397 901,26 €... tak a tento pán nám bude tvrdiť, že mu ide o dobro pracujúcich...

Pravica, ľavica, či tretia cesta Miškova... je to stále o tom istom. Bohatá menšina národa si tu zakladá a udržuje svoje politické strany, ktoré im zabezpečia prístup k moci a ďalšiemu nabaľovaniu, lebo všetky tieto strany udržujú a budú udržiavať kapitalizmus.

Procházka verzus PENTA

Radoslav Procházka a jeho strana SIEŤ má zrazu silné reči o tom, ako zatočí s finančnou skupinou PENTA v zdravotníctve. „Tieto plány, ktoré máme pre slovenské zdravotníctvo, budú Pentu bolieť najviac. Ale mne nielenže to nevaďí, ale ma to teší. Lebo Penta v slovenskom zdravotníctve nie je pacient, ale vírus,“ povedal Procházka. Samozrejme, veď sa zvoliebnieva a Procházka ako dobrý taktik samozrejme vie, že Slováci už majú dosť

chobotníc z PENTY a J&T, ktoré rozširujú svoje chápadlá po celom Slovensku a tak verejne zaútočil voči jednej z nich...

Pripomeňme si, že bol to práve Procházka, ktorý ako právnik v súdnom spore medzi štátnym podnikom Bratislavskej teplárenskej a spoločnosťou Paroplyn, pripravil v mene spoločnosti Paroplyn (ktorú ovláda PENTA) sťažnosť na Ústavný súd a vyšlo mu to. Teraz musí štátna Bratislavská teplárenská zaplatiť Paroplynu, čiže PENTE, odškodné 30 miliónov Eur...

Ďalším čriepkom v mozaike je aj odhalené stretnutie podpredsedu Siete Andreja Hrnčiara s Eduardom Matákom, ktoré sa uskutočnilo v sídle PENTY. Pripomeňme, že Eduard Maták je zodpovedný za riadenie zdravotníckeho biznisu pre PENTU.

Na mediálne prepojenie Procházku a jeho SIETE upozorňuje Dag Daniš na hnonline.sk: „Medzi prvých podnikateľov, ktorí podporovali Procházku, patril Igor Grošaft. Majiteľ agentúry SITA a neskôr partner mediálnych projektov Penty,“ povedal Daniš.

Určite všetci dobre viete o aférach, ktoré sú spojené s financovaním Procházkovkej kampane a z toho všetkého nám vyplýva jedna otázka. Ako je to vlastne s financovaním strany SIEŤ a aktivitami Radoslava Procházku... kto sa to v pozadí snaží tlačiť tohto pána a jeho stranu dopredu a s akým úmyslom? Je však jasné, že kto pozná tieto súvislosti, sa len pousmeje nad "opatreniami" Procházku v boji s finančnou skupinou PENTA...

Oligarchiu dokážeme poraziť jedine v socializme

Každá vplyvná politická strana na Slovensku je financovaná oligarchiou, ktorá ovláda Slovensko, ide o 5-6 finančných skupín, ktorým je prakticky jedno, kto vyhrá voľby, lebo oni investovali do všetkých, takže zarobia tak, či tak. V kapitalizme majú v rukách moc len tí, čo majú kapitál a peniaze. Tých však dokážeme poraziť jedine v socializme, nakoľko kapitalizmus je systém, ktorý je jej živnou pôdou a v tomto systéme ju nijak a nikdy neporazíme.

Ľavica, pravica, či tretia cesta Miškova, konzervatívci, liberáli, sociálni demokrati, národnári, nacionalisti, euroskeptici, všetci chcú udržiavať kapitalizmus a tým pádom moc oligarchie. Vráťme do hry Socializmus! Socializmus zbavený chýb minulosti, s poznatkami prítomnosti a s víziou do budúcnosti! -MP-

Vyhlasenie k “zjednocujúcim” tendenciám tzv. ľavicových strán: Nie sme ľavičiar, sme komunisti!

V posledných týždňoch sme boli oslovení viacerými ľuďmi na spoločný postup do parlamentných volieb 2016 s Komunistickou stranou Slovenska (KSS) a inými ľavicovými stranami v blížiacich sa parlamentných voľbách. Vzhľadom na naše ciele, okolnosti vzniku, výsledky I. zjazdu a Celostátnej konferencie sme po spoločnej porade spoluprácu s KSS odmietli. V súčasných podmienkach je toto rozhodnutie z našej strany definitívne. Napriek posledným apelom a výzvam Vzдор – strana práce pokračuje v budovaní revolučnej strany a v tomto duchu vstupujeme aj do predvolebného kapitalistického divadla. Nemyslíme si, že hlasy (ozveny opakujúce sa každé 4 roky) volajúce po spoločnom postupe ľavicových strán do volieb 2016 sú všeliekom pre obyvateľov Slovenska. Rovnako si myslíme, že strany ktoré sa radia medzi tzv. ľavicu, zrádzajú vykorisťovanú triedu a preto spájanie sa s takýmito subjektmi je pre nás neprijateľné.

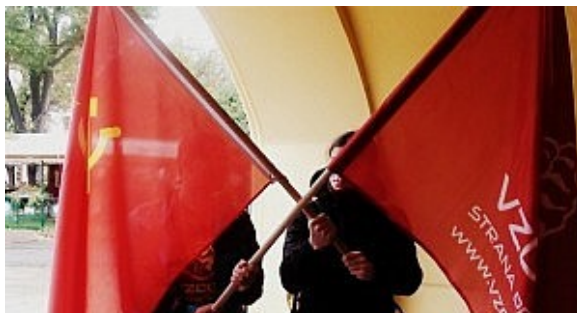
Myslíme si, že na Slovensku existuje ľavica – strany ktoré sa takto nazývajú. Hlavne to sú Smer – SD, KSS a najnovšie SEN. Podľa nás to sú strany, ktoré sú ľavicové – majú sociálnu rétoriku, ale fungujú pevne v rámci kapitalizmu. Ich cieľom je vylepšovanie kapitalizmu, ich činnosť končí sedením v parlamente. Tieto strany považujeme za systémové strany, ktoré v ničom nechcú odstrániť dnešný kapitalizmus. Naopak zotrývajú v tomto systéme.

Tieto strany svojou politikou dezorientujú ľudí a napomáhajú stabilizovať kapitalizmus. To platí tak o strane Smer – SD, KSS a pravdepodobne aj o strane SEN. Teda o všetkých tzv. ľavicových stranách.

My, VZDOR – strana práce nie sme ľavicová strana, sme komunistická strana vychádzajúca z marxistickej a leninskej filozofie. Naším cieľom ako pracujúcich ľudí je odstránenie kapitalizmu a vybudovanie socialistickej spoločnosti.

Význam volieb v kapitalizme

Voľby pre nás nie sú alfou a omegou. Od začiatku tvrdíme, že skutočné zmeny si

budeme musieť vybojovať a nie odhlasovať. Napriek tomu nebojkotujeme voľby a považujeme ich za tribúnu, kde môžeme proti kapitalistickým pravicovým a ľavicovým stranám postaviť jednoznačný program. Naším cieľom je spoločenská zmena – socializmus.

Pre nás nie je rozhodujúce koľko percent získame vo voľbách my. Pre nás sú voľby len jedným z mnohých nástrojov boja proti kapitalizmu. Skutočný triedny boj sa vedie v továrňach a uliciach počas generálnych štrajkov. Voľby a parlament môžu tento revolučný proces urýchliť. To je naše vnímanie volieb a parlamentu. Ostatné strany vnímajú voľby a parlament ako konečný cieľ, čím upevňujú kapitalizmus. To platí pre Smer – SD, KSS aj SEN.

Naše a ich ciele

Skutočná jednota podľa nás nevzniká spájaním subjektov, ale budovaním revolučnej strany. Jednotlivé prúdy sa podľa nás nemôžu spájať, ale pohlcovať, lebo ak dve organizácie majú rovnaké ciele, musia sa rozhodne zlúčiť. Prax dokazuje, že naše ciele – vybudovanie revolučného hnutia a socializmu – sú iné ako ciele KSS – sedenie v parlamente – a rôznych klubov okolo nej – nekonečné stretávanie sa, písanie koncepcií, návrhov, vytváranie platforiem a pod.

Práve ich momentálne snahy o zjednotenie sa, aby boli vo voľbách percentá, len dokresľujú ich posadnutosť po “dobrom” volebnom výsledku. Nestačia nám len volebné hlasy, chceme uvedomeľých ľudí, ktorých volebný akt bude iba zavŕšením sústavného boja za svoje práva. Tento boj bude prebiehať nie len na televíznych obrazovkách, ale predovšetkým v

továrňach, pracoviskách a uliciach.

Preto sa Vzдор – strana práce zhodla jedine s komunistickou stranou Úsvit vedenou Ivanom Hoptom a spoločne zostavíme kandidátku do parlamentných volieb 2016. Ide nám o prejavenie organizačnej schopnosti, jasného politického cieľa a samozrejme zväčšenie povedomia v spoločnosti. Vzдор – strana práce ponúkla svoju kandidátku pre komunistov, odborárov a všetkých antiľafašistov, demokraticky a pokrokovito zmýšľajúcich ľudí. Naozaj sme presvedčení, že jadro nášho hnutia, ktorého nástrojom je VZDOR – strana práce má tendenciu prerásť v masovú organizáciu.

Rozdiel medzi ľavičiarimi a komunistami

Napriek všetkému tzv. ľavičiarom prajeme veľa šťastia v ich zjednocovaní. Sme radi, že sme sa od nich oddelili a, že oni sa teraz spájajú. Konečne sa ukazuje kto je kto. My sme komunisti a oni sú ľavičiar. Konečne odhalili svoju skutočnú tvár. Hoci celé roky narábali so slovíčkami ako socializmus, marxizmus, leninizmus, revolúcia, komunistická strana – teraz sa ukázalo, že v ich ústach to vždy boli len prázdne slová. Oni nikdy neboli ochotní a schopní ich naplniť reálnou činnosťou.

Podporujeme ich zjednocujúce snahy. Sme radi, že sa spoja a spoločne sa definitívne zdiskreditujú svojou činnosťou, lebo takto sa rýchlejšie vyprázdni politický priestor pre revolučnú stranu. Konečne sa utvárajú podmienky na praktickú ukážku v čom je rozdiel medzi ľavicovou politikou a komunistickou politikou. Ľavičiar hovorí o problémoch kapitalizmu, ale neodstraňuje kapitalizmus. Naháňajú len volebné hlasy v rámci kapitalistického systému.

My komunisti vo Vzodore-strane práce poukazujeme na problémy kapitalizmu a chceme ho odstrániť. Preto v prvom rade organizujeme všetkých utláčaných proti kapitalizmu, za socializmus.

Socializmus alebo barbarstvo!

VZDOR – strana práce

Stanovisko VZDOR-strany práce k vzniku "Klubu komunistov Slovenska"

Vážení súdruhovia z Klubu komunistov Slovenska, naša strana zaregistrovala založenie Vášho občianskeho združenia, rovnako tak Vaše postoje k našej strane. Dovoľte, aby sme k tomu zaujali stanovisko. To nezaujímame len preto, aby si naše dva subjekty vyjasnili postoje, ale aj z dôvodu názorného informovania verejnosti o našich postojoch.

Aj keď sa nezhodneme v mnohých taktických, veciach, ešte stále ste pre nás súdruhovia. V čase, keď vznikalo občianske združenie VZDOR-hnutie práce, ktoré neskor prerástlo v politickú stranu, jeho zakladajúcimi a aktívnymi členmi boli aj vaši dnešní členovia. Akonáhle sa však slová začali meniť na činy, akonáhle tu začala vznikať nová marxisticko-leninská strana, vy ste sa zastavili a ostali stáť za bránami občianskeho združenia z pre nás nepochopiteľných dôvodov.

Predpokladám, že sa zhodneme (a ústne sme sa už mnohokrát zhodli) v otázke, že Komunistická strana Slovenska je nereformovateľná, nakoľko nie len že má sociálnodemokratické vedenie, ale má aj nekvalitnú základňu. Napokon, ani to vedenie sa nezvolilo samo. Ak to takto je, tak potom je logickým vyústením, že musí čím skor vzniknúť nová revolučná strana s revolučným jadrom, ktorá nebude stále bedákať nad zlou situáciou v KSS, ale začne konať to, čo KSS nekoná a začne na skutočne triednej politike získavať nových stúpencov. Tak sa aj stalo. Vznikla nová strana, ktorá neobchádza podstatu, hovorí k veci a získava ľudí, ktorí predtým neboli členmi žiadnej politickej strany.

Vy však namiesto politickej práce chcete naďalej organizovať nekonečné zasadnutia nespokojencov v KSS. Hľadáte riešenie, ktoré však je už dva roky na sveste a pri ktorého zrode ste stáli! Aké sú vaše argumenty?

Vraj máte ľudí, ktorí s nami sympatizujú, ale ktorí v živote z KSS nevystúpia. Pýtame sa, môžu nás títo ľudia brzdiť v práci? V žiadnom prípade! Keď nám chcú pomôcť, nech pomôžu, ale zdržiavať nás nadávaním na predsedu KSS Hrdličku nás nebudú. Nám je celkovo nejaké vedenie KSS už dávno ukradnuté. Nechceme a nebudeme sa rýpať v mŕtvoľe. Už sme sa rýpali štyri roky a musíme ísť ďalej. A napokon - nikoho schopnejšieho ako súčasné vedenie KSS aj tak nemá, čo je naozaj smutné.

Oslepení percentami

Rozbili sme komunistické hnutie a náš projekt je vraj bez akýchkoľvek perspektív. Prečo? Lebo vraj získame len 0,1

%!!!! V prvom rade, my sme komunistické hnutie zachránili, lebo sme z neho vybrali a zorganizovali to zdravé, začali sme na seba nabaľovať to nové. Je to ako keď zo zhitej rastliny vyberiete posledné zdravé semená a zasadíte ich do úrodnej pôdy. Po týždni bude stará rastlina opticky väčšia, no prehnitá. Druhá menšia, ale zdravá. Časom prvá odumrie a druhá rozkvitne. Tu naozaj už nebolo čo rozbiť, jedine skočiť rukou v ruku s "K"SS z pomyselného politického útesu.

Vy vidíte len okamžité percentá a súdite podľa nich. To, že percentá sú absolútne k ničomu, pokiaľ strana nemá jasnú politiku, sa ukázalo v rokoch 2002-2006. KSS mala na dnešnú dobu neuveriteľných 6,13% a ako dopadla? Neukázala sa ako komunistická, zradila dôveru a rozhádala sa. Navyše sa niekam podelo 47 miliónov o ktorých nik nič nevie. Percentá sú všetkým, charakter a štruktúra strany ničím. Asi tak by sa dalo charakterizovať toto zmýšľanie. V tejto otázke sme skutočne z inej planéty ako Vy. My naozaj pozeráme na výsledky komplexne - dôležité pre nás sú predovšetkým:

- Ako sa nám darí šíriť triedne uvedomenie v spoločnosti? Vymaňujú sa ľudia z buržoázneho tmárstva, zahmlievania a propagandy?
- Aké reálne kroky dokážeme urobiť s našou súčasťou základňou a sympatizantami? Už sme schopní docieľiť aspoň prvé úspechy a reálne kroky?
- Bude naša členská základňa kvalitná, organizačne zodpovedná a triedne uvedomelá, alebo to bude len veľká skupina nespokojných?

Bez záujmu o tieto záležitosti je nám aj 100% vo voľbách k ničomu. Vy si stále

nevedomujete, že tu sa začalo budovať komunistické hnutie od začiatku, tak povediac - od základov. A to jednoducho preto, lebo bolo do základov zničené. My komunistické myšlienky šírimo a uvádzame do praxe, k tomu nepotrebujeme okamžité percentá.

Ak chcete socializmus, pridajte sa k nám, ak chcete percentá, pridajte sa k Ficovi

V poslednej dobe sme otrávení zo slov ako "ľavicová politika", "ľavicové sily" či "spoločný postup ľavice". V praxi to znamená snaha zhromažďovať ľudí, ktorí sa hlásia k politickej ľavici na jednotnú kandidátku. Medzi politickou ľavicou a komunistami je však jeden veľký zásadný rozdiel: triedny boj. Spájanie sa totiž nevzniká tak, že mechanicky spojíme isté skupiny. Spájanie vzniká na základe istej všeobecnej zhody. O to viac sme znechutení, ak nám podaktorí ponúkajú na kandidátku bývalých ministrov, alebo skrachovaných politikov napr. z SDĽ ako sa stalo v dvoch prípadoch. Špiniť si stranu hneď v jej začiatkoch, to naozaj nemienime. Pre nás je na kandidátke cennejší vodič MHD, montér či elektrikár, ako „ľavicový politik“, s ktorého názormi sa rozchádzame – narozdiel od spomínaného elektrikára.

Preto odporúčame všetkým, pre ktorých sú rozhodujúce len rýchle a okamžité percentá vo voľbách, aby považovali o spojení sa so Smer-SD. Povedzme si pravdu, ak by sa „KSS“ nevolala KSS, nemala by ani tie percentá, ktoré mala v posledných voľbách. My sme založili novú značku a tá ešte stále nie je dostatočne v povedomí ľudí, aj keď sa to každým dňom zlepšuje.

Vidíme, že podujatia KSS, na ktorej vedenie tak nadávate sú Vám bližšie ako podujatia VZDOR-u strany práce. Patríte do KSS a my to rešpektujeme - berieme na vedomie.

Tomuto poznatku prispôbime aj komunikáciu a spoluprácu s Vaším občianskym združením.

Domacia komisia
VZDOR – strana práce

Zúčastňovať sa akcií priateľov v zahraničí je z hľadiska našich cieľov nevyhnutné

Občas sa stáva, že ak organizujeme podujatie, alebo zverejníme text s nejakou témou, vynoria sa ľudia, ktorí hovoria: „A prečo sa nevenujete takej a onakej dôležitej otázke?“, napriek tomu, že tej danej téme sme sa venovali na inom podujatí. Tento krát je spochybňované miesto konania demonštrácie. Dostali sme niekoľko otázok od našej sympatizantky po tom ako sme zverejnili pozvánky na Brnenské akcie komunistov z Českej republiky.

Otázky sympatizantky: Dobrý deň, aký má zmysel zúčastniť sa pochodu, demonštrácie v ČR? Na Slovensku nebude nič podobné? Strana sa chce zviditeľniť pre voľby na Slovensku. Budú tam aj iné slov.strany? Je to rentabilné? Nie je mi jasné, čo to strane prinesie. Podľa mňa len náklady. Je fajn ľudí podporiť, ale treba si zvážiť aj prínos pre stranu.

Odpovedá predseda strany Stanislav Pirošík:

Politika a postup strán, ktoré usilujú o zmenu spoločenského systému sa nedá porovnávať s postupom strán, ktorým ide výhradne o zisk volebných hlasov. Už len z hľadiska nášho cieľa – zvrhnutia kapitalizmu a nastolenia socializmu je medzinárodná podpora, solidarita, organizovanie sa na medzinárodnej úrovni na najvyššom stupni disciplíny priam nevyhnutné pre úspešný boj. Je mi však ľúto, že ako o zahraničí v tomto prípade hovorím o Českej republike, ktorú sám za zahraničie nepovažujem – a napokon – rok 1989 bol podvodom na oboch bratských národoch.

Vráťme sa však k úvodu odpovede: nebude pre nás v prípade revolúcie dôležité, aká je situácia v ostatných krajinách Európy, či Sveta? Nebude pre nás dôležité, koľko krajín na nás uvalí hospodársku blokádu, ohováračskú kampaň a vyšle na naše územie svoju armádu, aby porazila revolúciu? Nebude dôležité, v koľkých krajinách tiež prebehne revolúcia, alebo

bude minimálne na spadnutie? Nebude príjemné, ak odbory v niektorej krajine vyhlásia štrajk na podporu našej revolúcie? Keď sa ma niektorí pýtajú, ako konkrétne chceme docieľiť a udržať zmenu systému, vždy im odpovedám, že to bude závisieť od konkrétnej medzinárodnej spoločensko-politickej situácie. Neexistuje jedna abstraktná taktika bez ohľadu na situáciu vo svete.

Kapitál už dávno myslí a koná globálne a my nemôžeme upadnúť do obmedzenosti na svoju vlastnú krajinu. Úspech komunistov v ktorejkoľvek krajine je úspechom pre komunistické hnutie ako celok. Preto aj moju osobnú účasť ne demonštrácii v Brne nepovažujem len za akúsi vlastnú pomoc cudzej veci. Nie je to, ako keď susedovi pomôžem jeden deň murovať dom. Touto udalosťou položíme spoločne tehu k nášmu spoločnému domu revolúcie.

Tiež to pre mňa nie sú ľudia, s ktorými „musím“ spolupracovať, ak chcem dosiahnuť svoj cieľ – sú to naši skutoční priatelia – komunisti, s ktorými už sme niečo prežili a ktorých si vážime a s ktorými si okrem podpory povedať aj kritické veci a vieme, že sa nik neurazí a neotočí na pate. Aj to k priateľstvu patrí. Ak sledujete našu stránku, tak isto vidíte, že komunisti z ČR podporili udalosti na Slovensku už niekoľkokrát. Rovnako tak komunisti z Nemecka a naopak – my sa pravidelne zúčastňujeme januárovej LLL Demonštrácie v Berlíne. Myslite si, že keď sem tí ľudia cestujú, napríklad vlakom z Hamburgu do Vrútok, že si kladú otázku, či bude mať Marxisticko-Leninská strana Nemecka viac hlasov a či sa to teda oplatiť? Nie je pre nich oveľa dôležitejší fakt, že dve strany, ktoré sú členmi Medzinárodnej koordinácie revolučných strán a organizácii (ICOR) vyvíjajú aktívnu a nie len papierovú spoluprácu?

V ČR pôsobí strana „Komunistická strana Česká 21“, ktorá je našou partner-

skou stranou v ČR. Nepovažujem ju za „ich“ stranu, ale za „našu“ stranu. Rovnako tak oni považujú stranu „VZDOR – strana práce“ za svoju a v ČR jej robia dobré meno. Naša strana má dokonca oficiálneho zástupcu pre ČR – Davida Pazderu a je tu tendencia podstatne viac prepájať našu činnosť na území oboch častí rozdelenej Republiky. Aj náš časopis VZDOR je časopisom pre Československo, redakcia a aj čitatelia a predplatitelia sú z oboch štátov.

Naša strana si získala pozornosť mnohých ľudí z Českej republiky, sklamaných z kapitalistickej a karieristickej politiky KSČM, pre ktorú sú neraz jediným „riešením“ nové voľby a kde mnohí zastupitelia sa starajú akurát o svoj vlastný biznis a sem-tam povedia niečo ľavicové – rozhodne nie však komunistické. Práve strana nášho typu im v ČR chýba a prepobenosť našej strany z KSČ 21 môže prilákať do KSČ 21 množstvo nových bojovníkov za socializmus.

Pozrime sa však na to aj z inej stránky: zo zhromaždení robíme videozáznamy, takže ochudobnení nebudú ani občania Slovenska. Naše zhromaždenia si môžu pozrieť na internete, napríklad na YouTube kanáli Kominform Československo. A ak by sme sa na to predsa len chceli pozerieť z hľadiska naháňania volebných hlasov – tak v Brne žije a študuje niekoľkodesaťtisíc Slovákov.

Súhlasíme však s Vami, že danú komunistickú stranu treba prezentovať a propagovať predovšetkým v krajine jej pôsobenia – a tak aj celý čas od jej založenia robíme. Prezentovať sa však predovšetkým v rámci Slovenska neznamená, že za žiadnu cenu nesmieme prekročiť hranicu a nesmieme podporiť naše partnerské strany.

S pozdravom
Stanislav Pirošík

Odmietajú kapitalizmus? Si extrémista!

„Ľavicoví extrémisti“ či „ultrakomunisti“ – aj takýmto mediálnym označením sa stretáva naša strana. Aj toto hranie sa so slovíčkami má svoju ideologickú podstatu. Legalizovať a legitimizovať súčasné politické zriadenie (to čo tu je, je v poriadku) a už vopred odrádzať od sympatizovania s tými, ktorí ho chcú zmeniť. (ak to chce niekto zmeniť, je to vyšinutý extrémista, pričom už pri samotnom slove „extrémista“ si mnohí predstavia násilie, ničenie majetku, terorizmus). Na stránkach ministerstva vnútra sme na-

šli popis ľavicového extrémizmu: „Pokúšajú sa o absolútnu rovnosť v spoločnosti. ... Typickým znakom ľavicového extrémizmu je rozširovanie princípu rovnosti na všetky oblasti života a pre všetkých ľudí... z tohto princípu vyvodzuje dôsledky, ktoré nie sú zlučiteľné s charakterom demokratického právneho štátu“

Je to typické zahmlievanie triednych rozporov, odvolávaním sa na niečo nedefinované ("demokratický právny štát" znamená akože konkrétne čo?). Znamená to vykorisťovateľský systém ale to nikto

nepovie lebo by to bolo neprijateľné). V matematike sa toto volá definovanie neznámeho neznámym (obscurum per obscurius). V exaktných vedách ako v matematike je to neprípustné ale v spoločenských vedách je to tolerované. Vidno, že kapitalizmu došli argumenty - je v kríze tak ako aj v ďalších oblastiach.

Buržoázni spisovatelia si dali nemalú prácu, aby vykreslili komunizmus jako vládu všeobecného rovnostárstva, kde vraj všetci budú dostávať rovnako, všetci budú mať rovnaké chute a potreby a

pre všetkých bude zavedený „kasárenský poriadok“. Tieto rozprávky svedčia len o nevedomosti buržoáznych ideológov a ochzvieracej nenávisti ku komunizmu.

V skutočnosti však v socializme, ani v komunizme nie je a nebude rovnostárstva. Marxizmus-leninizmus dokázal, že malomeštiacke predstavy o socializme, ako o všeobecnom rovnostárstve sú karikatúrou socializmu. V skutočnosti znamená rovnosť v socializme odstránenie triednej nerovnosti a útlaku, zavedenie rovnakého vzťahu k výrobným prostriedkom a oslobodenie všetkých pracujúcich od vykorisťovania, zavedenie rovnakej odmeny za rovnakú prácu. Socializmus však absolútne neznamená rovnakú odmenu pre všetkých, lebo každý dostáva podľa množstva a kvality práce, a na tomto stupni ešte stále trvá rozdiel medzi prá-

cou kvalifikovanou a nekvalifikovanou, medzi prácou fyzickou a duševnou. Rovnosťou marxizmus rozumie nie rovnostárstvo v osobných potrebách a životných pomeroch, ale úplné odstránenie tried, tj.

a) rovné oslobodenie všetkého pracujúceho ľudu od vykorisťovania, akonáhle sú kapitalisti zvrhnutí a vyvlastnení

b) rovné zrušenie súkromného vlastníctva výrobných prostriedkov pre všetkých, akonáhle sú výrobné prostriedky prevedené do vlastníctva celej spoločnosti

c) rovnú povinnosť všetkých pracovať podľa svojich schopností a rovné právo všetkých pracujúcich dostávať za to ohodnotenie podľa svojej práce

Pritom vychádza marxizmus zo zistenia, že záľuby a potreby ľudí nebývajú a nemôžu byť rovnaké a rovné čo do kvality alebo kvantity. V socializme je postavenie každého občana v spoločnosti určované nie jeho hmotnými pomermi, národnostným pôvodom ani pohlavím, ale jeho osobnými schopnosťami a jeho osobnou prácou.

Stanislav Pirošík

O teórii „základného príjmu“ z komunistického hľadiska

Niektorí sa nás pýtajú, čo si myslíme o teórii tzv. „Základného príjmu“, ktorý vychádza z faktu, že dnes je na svete taký dostatok statkov, že každý človek aj bez práce má právo na nejaký základný slušný príjem. Na túto otázku sa dá pozeráť z rôzneho hľadiska a rôzna môže byť aj odpoveď. Kapitalizmus svojou konkurenciou a systémom voľného trhu produkuje masy nezamestnaných, zatiaľ čo na tých, ktorí prácu majú, nakladá čoraz viac. Zlikvidovaním socialistického plánového hospodárstva, ktoré budovalo podniky rovnomerne po republike a zavedením kapitalizmu integrovanom v svetovom systéme zapríčinil vysťahovalectvo, či už v rámci krajiny alebo sveta. Dnes už nepracujú desiatky ľudí na miestnych družstvách a stovky v podnikoch, ktoré sú 15 minút od domu. Celé doliny sú cez týždeň preč.

Konkurencia je aj medzi pracujúcimi triedami a preto kapitál buď odchádza do iných krajín – ak chce udržať konkurencieschopnosť – alebo naopak zástupy pracujúcich cestujú do krajín imperialismu, aby lepšie zarobili. Ani preprava tovarov z krajín kde je mizerná cena práce nie je pri trajektoch na 10 000 kontajnerov problémom. Kapitalizmus teda núti človeka prispôbovať sa kasínovému štýlu, kde na prvom rade je maximalizácia zisku a človek je len príveskom tohto systému.

Za to, že kapitalistický režim nedokáže zabezpečiť ľuďstvu prístup k práci a dôstojnej životnej úrovni, ale pritom kapitalisti majú z neho miliónové či miliardové zisky, mali by logicky ako kompenzáciu dokázať zaplatiť základný príjem tomu, pre koho sa v tomto pre nich tak výhodnom systéme nenašla práca.

Táto predstava je však v súčasnosti naivná, pretože kapitalisti ju nemajú dôvod platiť. Kto ich k tomu prinúti? Čo oni majú s nami? Oni riešia svoj biznis, riadia sa pravidlami trhu, ktorí platí viac-menej na celom svete a ktorý je všeobecne rešpektovaný. Sami od seba nemajú dôvod. Jediné, čo by ich k tomu mohlo prinútiť je ohrozenie tohto systému. Ak by im hrozila revolúcia a teda vyvlastnenie, až vtedy by prešli k podobným sociálnym krokom. Samozrejme, len ak by to bolo v krajine západnej Európy – tak ako tomu bolo počas studenej vojny. Ak by to bolo v krajine tretieho sveta, tak by protestné hnutie utopili v krvi a možno by sa to spomenulo v nejakých novinách, ale inak by to nikoho nezaujímalo. Nie otvorene, samozrejme že by to spravili pomocou fašistov /ako Pinochet či Franco/ alebo „rebelov“ /ako v Líbyi, Sírrii, Nikaragoe/, od ktorých by sa potom pokojne, keď by už systém bol v pôvodných koľajách dištancovali.

Na druhú stranu sú tu ľudia, ktorí viac nad tým „ako pracovať“ rozmýšľajú nad tým ako nepracovať a žiť celé roky zo

sociálky bez snahy o získanie zamestnania. Títo ľudia sa mi protivia rovnako ako trieda kapitalistov, ktorí prichádzajú bezpracne k miliónovým ziskom. Potom sú tu ľudia, ktorí rozmýšľajú ako čím skôr nepracovať a napriek tomu zarábať. Tým sa svojim spôsobom nečudujem, nakoľko sám režim tým, že prináša neúnosné pracovné podmienky, nútené nadčasy a hypotéky sám núti ľudí k takémuto uvažovaniu ako sa čím skôr dostať z tohto procesu.

Zatiaľ čo v kapitalizme je takýto prístup polemický (prečo by som mal platiť dane štátu, ktorý ich rozkradne, prečo ja by som mal pracovať na 500 € celý mesiac, zatiaľ čo majiteľ sa vozi na jachte. V socializme je takýto prístup neprijateľný a platí Leninovo známe „kto nepracuje, nech ani nej“ a to zvlášť v systéme, ktorý každému ukladá povinnosť pracovať. Ako by sme si vybrali, kto bude a kto nebude pracovať a bolo by dosť tých, ktorí by sa rozhodli pre prvú možnosť? Myslím si, že pri dostatku hmotných statkov, namiesto toho, aby jedni sedeli doma a druhí pracovali treba znižovať pracovnú dobu, či rozširovať a zlepšovať kvalitu prostredia, služieb, života. Presúvať ľudí tam, kde sú potrební alebo sa účastníť medzinárodných projektov, ako to robí napr. Kuba, ktorá vysiela lekárov do celého sveta.

Stanislav Pirošík

predseda Vzduoru-strany práce

VOSR nie je len akousi etapou dejín: Jej odkaz naháňa oligarchii strach

Marx, Engels a Lenin sa prešli s nami ulicami nočného Brna na výročie Veľkej októbrovej socialistickej revolúcie. Pripomenuli sme si ho spoločne s komunistami a našimi a kamarátmi z Českej republiky -ako inak organizovaním lampiónového sprievodu. Nebolo nás veľa, ale ani málo, kráčali s nami deti. Počas prechádzky mestom sme rozdávali okoloidúcim komunistické materiály, predovšetkým pozvánky na veľkú akciu pri príležitosti 17. novembra. S tými, ktorí mali nejaké otázky sme diskutovali.

Reakcie boli rôzne, od úsmevov pri pohľade na klasikov marxizmu-leninizmu, cez "Ty vole komouši!" alebo "To radeji tretí svetovou", čo dokazuje, že niektorí už dávno zabudli čo sú to hrôzy vojny a pletú si ju s počítačovou hrou a zabudli tiež na to, že kapitalistický režim dokázal spôsobiť v krátkom čase 20 rokov dva celosvetové konflikty. Iní zasa boli našou prítomnosťou potešení a uistovali sa, že sa nejedná o recesiú.

Veď napokon – sami sme toto podujatie brali aj s istým nadhľadom. Vedeli sme, že z toho nebude masová akcia a ani že nespravíme diery do sveta. Bol to však malý krôčik vpred v našich spoločných snahách.

Touto akciou sme si pripomenuli deň, kedy sa prepísali dejiny ľudstva. V tento deň sa začal vďaka bolševikom, ktorých viedol V. I. Lenin v Rusku budovať socializmus. Prvýkrát v dejinách ľudstva pracujúci robili pre seba a svoju krajinu a nie pre hŕstku kapitalistov a oligarchov. Vznikol ZSSR a socializmus zmietol oligarchiu, ktorá vyciavala pracujúcich. Žiaľ, dnes tu máme opäť kapitalizmus a pri koryte je hŕstka oligarchie, ktorej patrí skoro všetko a my sme pre ňu len nástrojom na ich zisky.

VZDOR-strana práce, KSČ 21

Brněnský 17.listopad proti kapitalismu

V centru Brna se 17.11.2015 sešly, na dvouhodinové akci, bezmála dvě stovky účastníků komunistické demonstrace, aby protestovaly proti stávajícímu společenskému zřízení a připomněly si situaci před listopadem 1989 i události za nacistické okupace roku 1939, kdy perzekuce českých vysokých škol vyvrcholila vznikem 17.listopadu jako Mezinárodního dne studentstva.

Celou akci provázelo několik incidentů ze strany antikomunistů, kteří se "zmohli" na vyřvávání, že propagujeme "syfilis", zvedání prostředníků a jakési, doslova skřeky, z nichž se při troše fantazie dalo rozpoznat několik stále se opakujících sprostých slov.. Policii dobře známý výtržník nesouhlasící s názory a transparenty komunistů (a nejspíše s čímkoli od Mašinů doleva) nejprve verbálně (vulgárními výkřiky na adresu pořadatelů) a poté fyzicky napadl jednoho z demonstrantů a zničil jeho piketu s vyobrazením Lenina, na kterou hystericky šlapal a fyzicky zaútočil na účastníka demonstrace i několik příslušníků Městské policie a Policie České republiky, kteří zasáhli. Vysloužili si za to nadávky jako "ku--y estébácký" apod. Podobně napadali policii i účastníci diskuse na facebooku pod videem zadržení tohoto pána, které mělo hodně přes 100 tisíc shlédnutí. Asi si neuvědomují, že shromáždění se oznamuje obci a když obec (v tomto případě Městská část Brno-Střed) shromáždění ze zákonných důvodů nezakáže, musí policie dohlédnout na to, aby řádně ohlášené shromáždění nikdo nenarušoval.. Díky pak patří těm, kteří se našeho práva na svobodné vyjádření ve zmíněné diskusi zastali.

Sešli se lidé, kteří si uvědomují, že imperialismus se nezastaví před ničím. Aby udělal panství hŕstky superboháčů nad pracující a utlačovanou většinou lidstva využil při první z výše zmíněných událostí proti lidem Adolfa Hit-

lera, který byl ovšem drtivě smeten sovětským lidem, v jehož čele stála marxistickoleninská strana, reprezentovaná legendárním Stalinem, i když se Sovětským svazem prostřednictvím Hitlera válčilo i např. Britské impérium, reprezentované protisovětskou likvidační politikou Winstona Churchilla, který se domníval, že nechá sověty vykřváčet. Nestalo se tak a socialismus zahájil svou triumfální cestu planetou. V případě počátku

druhé z výše zmíněných událostí, již z porážek poučený, imperialismus zahájil útok proti osvobozujícím se lidem skrytě, tak, že v průběhu desítek let trvale ničil životadárné revoluční jádro komunistických stran. Po smrti, nebo odstavení legend-antifašistů-revolucionářů jako byli Stalin, Gottwald, Dimitrov, Bierut, Rákosi, Thores, Molotov. se postupně, včetně hanění těchto revolučních předchůdců, aplikovala "nová" politika komunistických stran, která spočívala mezinárodně od ustupování brutálními praktikám imperialismu po otevřenou zradu a kapitulaci (Gorbačov) a vnitřně, slovy Lenina, v tom, že se nebudovala dále diktatura proletariátu, ale diktatura nad proletariátem. Toto jeho ideové i faktické odzbrojení vedlo nejdříve k pokusům o kontrarevoluci (Maďarsko 1956, Československo 1968, Afghánistán a Polsko - sázka imperialismu na náboženské fanatiky - křesťanské i muslimské - na konci 70.let 20.století - dozvuky této politiky vidíme dnes). V roce 1989 kontrarevoluce dočasně zvítězila, opět nastoupil režim vykořisťování, útlaku a válek - kapitalismus, ve své nejrozvinutější formě, globálním imperialismu.

Ve střípcích svých vystoupení se toto účastníkům i kolemjdoucím snažili předat vystupující na této brněnské akci, kterým patří velký dík, že se ve svém volném čase, za své prostředky (na rozdíl od profesionálních prokapitalistických tzv. pravicových a levicových politiků), mnohdy ve vlastní tíživé sociální situaci, snaží se současným marasmem, všudypřítomnou imperialistickou propagandou, falšováním historie, propagací sobectví, individualismu a hlupství, fašistickým směřováním a celkovým morálně společenským rozvratem něco udělat.

Manifestaci zahájil hlavní iniciátor akce Pavel Josífek přečtením Provo-lání účastníků shromáždění "Předvečer

revoluce", které můžete nalézt na webových stránkách www.cervanky.info a připojit k ostatním signatářům svůj podpis. Celou dobu akce jsme také rozdávali občasník Červánky nad Brnem, který se s touto akcí i webem úzce pojí.

Po něm vystoupil angažovaný básník Lukáš Pink, který připomenul památku 17. listopadu z roku 1939 i její dnešní opomíjení a zastínění Václavem Havlem - lhářem a nevzdělaným kulisákem. Jak uvedl, "takzvaná sametová revoluce byla spíš sametovým pučem a 17. listopad 1989 byl dnem, kdy lumpárna byla povýšena na zákon a pracující člověk se stal znovu otrokem. Proto tento svátek mohou slavít jen masochisté nebo zloději."

Následujícího vystoupení se ujal dlouholetý bojovník proti kapitalismu, generální tajemník KOMUNISTICKÉ STRANY ČESKÉ 21 (KSČ 21) Zdeněk Klímek. A to s ničím menším, než se zdravici bývalého generálního tajemníka Komunistické strany Československa Miloše Jakeše, který má ke smutnému výročí sametového puče co říci asi nejvíce. Konec konců soudruh Klímek jej vyzpovídal v rozsáhlém rozhovoru o událostech roku 1989, který je uveřejněn na webových stránkách KSČ 21. Po zdravici Zdeněk Klímek pokračoval: "Ptám se, kde je dnes to Československo? Bylo zlikvidováno, byl zlikvidován průmysl, fabriky, zemědělství. Strojírenství ze dne na den zlikvidoval Havel, když zrušil zbrojní průmysl. Dnes máme totálně rozkradenou kolonii Česko, miliony nezaměstnaných, miliony exekucí atd. Co s tím? Jednou z cest změny jsou volby, proto přijďte k volbám a volte KSČ 21, my tady zavedeme pořádek!"

Řečníkem za další, tuto akci podporující, organizaci byl David Pazdera, zástupce slovenské marx-leninské strany, Vzduchu-strany práce, v České republice. "Stalo se realitou, že kapitál a monopoly v roce 1989 svrhly lidovou moc ve východní Evropě. Nyní nám vykládají představitelé Evropské unie, že máme tu pravou, skutečnou demokracii - svobodu pro všechny, že je konec všem válkám. Ale války, jak vidíme, nebyly zastaveny. EU a teroristická Severoatlantická aliance (NATO) rozvrátily Libyi, Sýrii, Irák a Afghánistán, udělaly obrovskou reklamu Al-Kajdě, kterou předtím vyzbrojovaly

proti Sovětské armádě, svým vražděním vytvořily Islámský stát. Na jejich hlavy padají mrtví po teroristických útocích v Paříži.." zdůraznil.

Dokladem významné účasti KSČ 21 na demonstraci byly následně projevy dvou mladých tajemníků této strany: Vojtěcha Mišičáka a Zdeňka Tomana. Soudruh Mišičák se nejdříve s klidem ohradil vůči přítomným antikomunistickým výlevům, tedy, že havlofašistům (pravda a láska ve slovech, fašismus v praxi) poctivost a slušnost nic neříká a poté pokračoval s důrazem na to, že je nám neustále vnucován názor, že svoboda je spojena s kapitalismem. Přitom dnes vidíme každodenní omezování volnosti rozhodnutí - nejen nesrovnatelné výchozí podmínky pro život, ale i drobnosti, jako je celoplošný zákaz kouření v restauracích. Na každém kroku je byrokracie a šmírování živnostníků státem: "...na malé pivo velký stoh papírů.." shrnul. Uvedl také, že argumenty komunistů musí být směřovány jak proti fašizující se pravici, oligarchům v politice, tak s makroburžoazií kolaborující parlamentní levici.

Soudruh Toman nazval tzv. slavnou sametovou revoluci podvodem, sloužícím toliko k vytunelování majetku: "mzdy se moc nehýbou, ceny rostou.." pojmenoval realitu dneška a své krátké vystoupení zakončil "poděkováním" jihomoravské KSČM, která se akci snažila sabotovat - a to úryvkem z jednoho čs. filmu "říkáte nám nýmandi, tak proč se tedy, u všech sakrů, těmi nýmandy tolik zabýváte!"

Pavel Josífek vystoupil ještě jednou s velmi cennou zdravicí Dr. Josefa Lišky, předseda Moravy a Slezska za Vlastenecké sdružení antifašistů České republiky. Mj. se v ní říká: "17. listopad je v posledních letech po vytrvalém, mediálním a tendenčně zaměřeném působení novodobých sudetoněmeckých patolízalů a pravdoláskařů spojován především s událostmi roku 1989. Zcela záměrně byl Mezinárodní den studentstva nahrazen a předurčen na přání „dramatika“ Václava Havla k zapomnění. Využil k tomu ochotné lokaje z řady „politické poslanecké elity“ v roce 2000 a do kalendářů uvedli – Den boje za svobodu a demokracii. 17. listopad se dříve stal projevem solidarity a úcty studentů po celém světě k nepo-

kořeným českým hrdinům, kteří odmítli nacistické násilí. Naši mladí odmítli projevy fašistické agrese a vzrůstající snahy o světovou hegemonii hitlerovského Německa. V současné době se v poněkud zdokonalené formě všechno opakuje, tentokrát vane vítr ze zámoří a imperiální myšlenky Nového světového řádu se uskutečňují zprostředkovaně přes EU.

Po něm vystoupili ještě například, pouze za sebe, Jozef Štofán (jinak předseda brněnské pobočky - největší v ČR - Společnosti Česko-kubánského přátelství), jeho žena Anna Štofánová (také členka Klubu společenských věd), nebo invalidní důchodce, který musí živořit za 4050,- Kč (!) na měsíc.

Celá akce měla dobrý mediální ohlas, za který děkujeme osobně Tomáši Kottovi, včetně toho, že zajistil inzerát v Haló novinách, bez něhož by jistě nedorazilo tolik poctivých členů KSČM, jejíž orgány akci jinak zcela ignorovali, nebo jí od nich přistálo přímo nějaké to polínko pod nohy. Původně ohlášená poslankyně Pěnčíková nedorazila, dle svých slov, kvůli zdravici Miloše Jakeše a europoslanec Ransdorf nedorazil kvůli povinnostem v Bruselu, nicméně akci pozdravoval. Na Parlamentních listech byl z akce asi nejobšáhlejší článek, něco i ve fotogalerii, nicméně v článku snížili počet účastníků asi na polovinu (spíše ještě více), i když je pravda, že se to v průběhu dvouhodinové akce (i s "megafonovou diskusí" na konci, která přilákala další lidi) měnilo.. Náhodou shromáždění bylo také blízko pietního místa za Francii, takže nás v průběhu slyšely stovky lidí - někteří si alespoň část přímo přišli poslechnout..

Poděkování patří také straně Vzduchu-strana práce, která významně podpořila náš lampiónový průvod Brnem 7. listopadu k výročí Velkého říjnové socialistické revoluce, kde jsme na demonstraci 17. listopadu rozdávali pozvánky a zapůjčila nám prapor (na demonstraci velmi viditelný) a pikety s Marxem, Engelsem a Leninem, kterou jim však již nemůže vrátit díky výše zmíněnému antikomunistickému pitomci, kterému můžeme poděkovat také - že Lenina na 17. listopadu dostal do různých médií.

(DPA a VMI)

Svět patří nám!

odborársky občasník

SVETPATRINAM.EU

Odborársky občasník
vydávaný

VZDOR-stranou práce

Stále aktuálny vizionár Antonio Gramsci

Revolúcia intelektuálov: každý človek (ktorý chce), môže byť intelektuálom

Úvod

Antonio Gramsci (*1891 – †1937), filozof, politik, politológ, kulturológ-historiograf, publicista a zakladateľ týždenníka *L'Ordine Nuovo*, revolucionár a Mussolinim väznený mučeník, lingvista, obhajca autentických, tzv. organických intelektuálov, humanizmu a vzdelanosti. Cieľom tejto štúdie je pripomenúť si túto významnú osobnosť, ktorej myšlienky sú stále aktuálne. Veril ideám ako človek, ktorý svoj filozofický odkaz písal vo fašistickom Mussoliniho väzení s nádejou, že kedysi v ďalekej budúcnosti ľudia začnú budovať lepší, spravodlivejší a dokonalejší svet. Kritik filozofického materializmu, ktorý dal ľavicovým ideálom nový, antipositivistický lesk absolútneho historizmu, ktorý je v súčasnej (Gramsci by túto dobu iste chápal ako krok späť, čiže ako súčasť antihistórie) atomizovanej spoločnosti veľkou inšpiráciou. „Nič tak nebolí ako strata ilúzií. A porazenému sa vždy aspoň na okamih zdá, že nič iné ani nemal než ilúzie. Tieto prudké poklesy nálad v okamihoch, keď sa porážka zdá byť definitívnou, keď sa idey javia ako ilúzie, vedú prekonať len silné osobnosti, osobnosti, ktorých sila sa opiera o hlboké pochopenie spoločenských procesov, ktoré vedú, že odlišie je predzvesťou prílivu,“¹ píše František Novosád. Tento text sa bude zaoberať nadčasovosťou a progresívnosťou Gramsciovej filozofie a jeho hlavnou dominantou budú otázky filozofie a kultúry. Predložená práca sa dá chápať ako poznámky k niektorým aspektom tvorby progresívneho ľavicového politika a filozofa. Kolektívna vôľa a historizmus sú dominantné ideové zdroje Gramsciovej filozofie (Gramsciovej historizmus nahrádza neskorú Marxovu naturalistickú filozofiu dejín, je inšpirovaný raným Marxom). Ďalší dôležitý aspekt Gramsciovej tézy je vyzdvihovanie intelektuálnej zložky, kultúry, umenia a filozofie (ktoré chce zároveň sprostredkovať nielen elitám, ale všetkým mysliacim bytostiam). Chcel totiž zabrániť redukciám marxizmu na historický ekonomizmus (ekonomická realita podľa Gramsciovej vzniká v dialektickom vzopätí ľudskej činnosti a prírody, ktorá je historickej povahy – človek dejiny tvorí a je ovplyvňovaný historickými faktormi²), v ktorom podľa Holzheyha „našiel hrozbu pre spontánnu aktivitu, ktorá je pre človeka nenahraditeľná“.³

Jeden z najväčších odkazov je téza, že pravda je objektívne daná a nezávislá

od toho, kde a kedy je uznaná.

Filozofia, kultúra a kultúrna hegemonia

Na rozdiel od klasického marxizmu, ktorý sa zamerával najmä na ekonomické vzťahy, si Gramsci uvedomil, že práve kultúra je nielen nevyhnutná súčasť kvalitatívnej zmeny, upevnenia revolučnej spoločnosti, ale najmä prostriedok pretvorenia spoločnosti. Týmito myšlienkami bol jedným z prvých filozofov kritickej teórie kultúry (v intenciách kultúrnej hegemonie)⁴ a predurčil vývoj nielen neomarxistickej a postmarxistickej filozofie, ale aj Britské kultúrne štúdiá, štrukturalizmus a postštrukturalizmus. Ako píše Z. Konečná: „V Gramsciovej úvahách kultúra zaujíma významné miesto, Gramsci ju chápe ako nevyhnutnú nadstavbu, dôležitú v pokuse o uskutočnenie sociálnej zmeny (teda revolúcie, ktorá po mnoho rokov bola jadro Gramsciovej úvah).“⁵ Tento aspekt si podobne všimá aj Keucheyan: „Boj medzi triedami, hovorí Gramsci, musí druhý raz zahŕňať aj kultúrnu dimenziu; musí si položiť otázku súhlasu nižších tried k revolúcii. Sila a konsenzus sú dva základy správania sa moderných štátov, dva piliere hegemonie.“⁶

S tým súvisí aj Gramsciovej chápanie úlohy filozofie, ktorá nie je oddelená od reality, nie je zastrčená kdesi v zákutiach abstraktných a intelektuálnych úvah akademických či elitných kruhov, ale je pevnou súčasťou spoločnosti. Zavádza preto pojem praktická filozofia. Pre Gramsciovej je filozofom vlastne každá bytosť ľudskeho rodu („myslenie je vlastne človeku ako takému, ibaže by bol patologicky slabomyselný“⁷), no zároveň hovorí o profesionálnych „technických“ filozofoch ako o subjektoch, ktoré by mali mať najbližšie k ľuďom. Veril v pretvorenie človeka na vzdelanú bytosť (v prípade, že jedinec nie je mentálne indisponovaný) a rovnosti týchto šancí pre každého: „...nemecký proletariát je dedičom klasickej nemeckej filozofie; jediná filozofia sú dejiny v procese uskutočňovania,

čiže život sám“⁸ (ide v podstate o antipositivistickú tézu). Uvedomil si totiž, že filozofia je konanie človeka, jeho presvedčenie a je súčasťou jeho duševnej činnosti. Každá nová trieda si vytvára tzv. organických intelektuálov.⁹ Podľa Gramsciovej sú intelektuáli všetci ľudia, avšak väčšina nemá funkciu intelektuálov: „...prítom neberieme do úvahy, že číro fyzická práca nejestvuje a že aj Taylorov výraz cvičená opica je metafora na označenie istej hraničce: v hocakej manuálnej práci, aj v tej najmechanickejšej a najnižšej, je minimum technických schopností, čiže minimum intelektuálne tvorivej aktivity.“¹⁰

Človek, objektivizmus, kolektívna vôľa, historizmus a čas

Gramsci nadviazal na B. Croceho, ktorý upozornil na problém vzťahu teórie a praxe (Gramsci aj svoju filozofiu nazýval filozofiou praxe, pravda, ako krycí názov, keďže svoje diela písal vo väzení¹¹). V Croceho chápaní idealizmu a duchovného vývoja dejín triadu téza, antitéza, syntéza strieda škála stupňov, ktorými duch pri svojom vývoji prebieha.¹² Človeka Gramsci chápe ako „proces svojich činov,“¹³ ako nadindividuálneho: jednotlivec je súčasťou ľudskeho rodu prostredníctvom väčšieho počtu spoločenských a treba ho chápať ako integrovaného do spoločnosti (v duchu aristotelovského zoon politicon). Gramsci eliminuje „slepé“ a „maloburžoázne“ filozofické prúdy zamerané na ahistorický individualizmus ako prechod od transcendentného myslenia k imanentizmu a ako prisvojovanie bohatstva v čase, keď sa bohatstvo zospoločensťuje;¹⁴ zároveň zatracuje prvoplánové abstrakcie filozofov („keď sa „mysliteľ“ uspokojí iba so svojím subjektívnym abstraktným myslením, je dnes len na posmech“¹⁵). Gramsciovej protipól je napríklad Burckardt, ktorý píše o pestrosti interpretácií a chápe filozofie dejín ako samostatné, autonómne metafyziky, optiky percepcie sveta. Gramsci prvoplánový individualizmus zatracuje, no zároveň chápe jednotlivca ako súčasť veľkého „revolučného stroja“, ktorá má nesmierny význam pre celok: „Niekoľko povie, že sily jednotlivca nestačia na ktovieaké zmeny. To je len čiastočná pravda, lebo jednotlivec sa môže združiť so všetkými, čo chcú tú istú zmenu, a ak ide o rozumnú zmenu, jednotlivec sa môže znásobiť ohromujúcim násobkom a dosiahnuť oveľa radikálnejšiu zmenu, ako sa môže zdať na prvý pohľad.“ Odmieta tézu biologického pôvodu človeka a naturalistické chápanie dejín, ktoré nahrádza histo-

rizmom („jednota ľudského rodu nie je daná biologickou prirodzenosťou človeka (...) ľudská prirodzenosť je súhrn spoločenských vzťahov“¹⁶), čím sa líši od neskorého Marxovho darvinistického výkladu (Marx píše: „...z môjho stanoviska, ktoré chápe vývin spoločensko-ekonomického formácie ako prírodno-historický proces, menej ako z akéhokoľvek iného stanoviska možno robiť jednotlivca zodpovedným za pomery, ktorých spoločenským výtvorom ostáva, čo ako by sa nad ne subjektívne povzniesol“¹⁷). Akoby Gramsci chcel Marxa zachrániť pred zatratením naturalistického modelu, a preto hľadá aj v pôvodnom diele interpretovateľné odkazy: „Inde Marx tvrdí, že ľudové presvedčenie má často rovnakú silu ako materiálna sila alebo dačo podobné a že je veľmi významné. Myslím, že analýza týchto výrokov by viedla k posilneniu pojmu historického bloku.“¹⁸ Kolektívna vôľa, o ktorej hovorí ako ovýsledku vôle a činov, by sa dala reinterpretovať do úplne nových kontextov. Korene citu, rovnosti sú v náboženstve, tam, kde sa stretáme s ideou Boha-otca a ľudí-dietok božích, teda rovných; v biologickej vede súvisí rovnosť s prirodzenou, psychofyzickou rovnosťou jednotlivcov ľudského „rodu“: „...všetci sa rodia rovnakí. Človek je smrteľný. Peter je človek. Peter je smrteľný Peter = všetci ľudia. Tak vzniká empiricky vedecká formula: Všetci sme sa narodili nahí.“¹⁹ Opačný protipól, individualizmus chápe ako prechod od transcendentného k imanentizmu – vložený majetok ako poníženie ducha zoči-voči hmote. O intuícii píše Gramsci nadväzne na Bergsona: „Existuje teda hlboký rozdiel medzi intuíciou politickou a intuíciou estetickou, lyrickou či umeleckou: o politickom umení sa hovorí len metaforicky. Politická intuícia sa neprejavuje u umelca, ale u vodcu a intuícia sa tu nerozumie znalosťou individuálnych rysov, ale schopnosťou rýchlo uvádzať do súvislostí fakty, ktoré spolu na prvý pohľad nesúvisia, hľadať prostriedky, ktoré odpovedajú cieľu a vedú k odhalienu záujmov, ktoré sú v hre, podniknúť ľudské vášne a usmerňovať ľudí k určitej akcii.“²⁰

Túžbu kolektívnej vôle po rovnosti môžeme chápať ako historickú nevyhnutnosť, napokon aj v rámci intuitívnej túžby ideálneho spolunažívania ľudstva. Gramsci sa pýta: „Akým spôsobom sa každé jednotlivé individuum privteli ku kolektívnemu človeku a ako vznikne výchovný nátlak na jedinca, ak má byť dosiahnutého určitého konsenzu a spolupráce, ako dosiahnuť toho, aby sa nutnosť a donútenie premenili na slobodu?“²¹ Odpovedá občianskou hegemoniou, ktorá vzišla

z jakobínskeho 22 pojmu permanentnej revolúcie. Dodáva však, že toto platí iba pri moderných štátoch, a nie pri zaostalých krajinách (podobne sa vyjadroval aj Rousseau v Spoločenskej zmluve). F. Novosád si všima Gramscischo úvahy o triednom (dá sa to chápať aj ako kolektívnom) vedomí, ktoré je dnes absolútne oslabené: „Volebné preferencie stratili priamu väzbu s objektívnymi charakteristikami voličov. Nejde o celkom nový fenomén, všimol si ho už Antonio Gramsci, aj keď on bol stále ešte presvedčený, že kdesi v pozadí predsa len fungujú objektívne korelácie medzi ‚bytím‘ a ‚vedomím‘.“²³ Triedne vedomie teda „drieme“ v občianskej spoločnosti a je iba otázka času, kedy sa opäť prebudí. Gramsci sa zaoberá aj kultúrnou antropológiou a hľadaním, čo vlastne človek v skutočnosti je. Interpretuje Feuerbachovo tvrdenie, že „človek je to, čo je“ (Der mensch ist was er ist): „...revolúcie a zložitý historický vývoj zmenili spôsob výživy a následne utvorili gusto na určité jedlá.“²⁴ Uvádza, že by sa v tomto prípade revolučné vlny zhodovali so zmenou jedálneho lístka máš. Historizmus predpokladá významnosť iba tých filozofií, ktoré vlastne masívne ovplyvnili transcendentálny subjekt.²⁵ Dejiny nám však ukazujú aj negatívne dôsledky kolektívnej zmeny, čo by Gramscioho svojim spôsobom popieralo, ... avšak stále si môžeme pootvoriť zadné vrátka vďaka teórii pokroku. Gramsci má totiž taktiež vo svojej filozofickej štruktúre vymedzené aj pojmy objektívnosti poznania, špekulatívnej filozofie; dejín a tzv. antidejín (odkazujúc na Cuvierove doktríny a Hegela). Gramsci vymedzuje, čo je to pokrok ako idey, ktoré dávajú ľuďom ako celku väčšiu istotu do budúcnosti a umožňujú osnovať veľké životné plány.²⁶ Čiže ako väčšina marxistov ťažisko svojej filozofie umiestnil do budúcnosti na čiare lineárneho chápania filozofie dejín. Jan Keller sa k termínu pokroku stavia kriticky a vidí v ňom problém práve lineárneho vnímania času, ktoré je pokračovaním kresťanskej tradície, pričom východiskom by malo byť práve antické vnímanie času – približovanie alebo odďaľovanie sa od doby „zlatého veku“.²⁷ Vnímanie času a pokroku vo filozofii dejín vnímali filozofi rôznorodo (viac v poznámke pod čiarou).²⁸

Pokrok sa podľa Gramscioho rozvíjal s poznaním a je základnou epochálnou udalosťou kultúrneho vývoja. Avšak tento problém je neriešiteľný v prípade, že človeka začneme chápať ako individuálnu bytosť. Gramsci si uvedomuje spor revolučných a kontrarevolučných síl: „...v každom čase boli konzervatívci a jakobíni;²⁹ spiatočníci a zástancovia pokro-

ku“³⁰; zároveň opisuje, že filozofia je reálna iba vtedy, keď chce zmeniť svet, zvrátiť prax (nadväzuje tým na známumu Marxovu vetu: „Filozofii svet len rozlične vysvetľovali, ide však o to, aby sme ho zmenili“³¹). V poznámkach sa i k Machiavellimu Gramsci jasne vymedzuje voči národným mýtom a chápe ich ako sofistifikovaný a účinný podvod, napr. v tretej ríši: „Štúdium hesiel ako tretej ríše v nemeckých pravicových prúdoch, oných historických mýtov, ktoré sú len konkrétnou a účinnou formou, ako prekladať mýtus o ‚historickom poznaní‘ nejakého národa.“³²

Podstatná otázka je, kto by mal byť subjektom revolúcie, resp. novodobým vládcom, ktorý prevezme moc nad hegemonom. Ako si správne uvedomuje P. Dinuš, „Gramsci pri svojich úvahách nad moderným Vládcom prechádza k záveru, že moderný vládca nemôže byť reálna osoba, konkrétny jednotlivec, ale kolektívna sila stelesnená ako politická strana“.³³ Na druhej strane ak P. Dinuš píše, že je východiskom zo súčasnej situácie existencia dobre organizovanej, homogénnej politickej strany, tak treba dodať, že práve politické strany zlyhávajú, pretože ich prepojenie so súkromným sektorom (ktorý financuje zároveň ich marketing, ktorý je v hypermodernej dobe rozhodujúci) ovplyvňuje ich činnosť, a tým pádom neprezentujú suveréna. Kým Gramsci hovorí o vzniku politickej strany, ktorá zapáli plameň kolektívneho vedomia, súčasnosť ukazuje, že pod vplyvom zlyhania strán, ktorých činnosť je determinovaná sponzormi, marketingom a ich úslužnosťou statusu quo, je práve východiskom tvorba platformy, hnutia alebo skrátka iniciatívy zdola po vzore roku 1968. Víziou zmeny je preto progresívne hnutie s cieľom zvýšenia kolektívneho vedomia a participácie, ktoré by práve vytvorilo iniciatívu zdola. Toto progresívne hnutie, resp. revolučný subjekt už nebude reprezentovať proletariát (ten v rámci historickej skúsenosti zlyhal), ale triedne nedefinovaná skupina spoločenských outsiderov, ktorých hľadal už Herbert Marcuse.³⁴ Lipovetsky píše: „Na jednej strane stojí podnikavý a hyperaktívny jedinec, ktorý sa raduje z rýchleho a intenzívneho prežívania času, na druhej strane je potom jedinec poznamenaný nedostatkom, teda bez práce, finančných zdrojov, zničený prázdnotou času vo svojom živote.“³⁵ Práve skupina „tých druhých“, ktorí už nemajú čo stratiť, sa stane novou a možno poslednou nádejou zmeny.

... pokračovanie nabadúce (poznámky pod čiarou boli z priestorových dôvodov vynechané)

Lukáš PERNÝ

Čítaj, píš, rozširuj, organizuj sa!

Časopis si môžeš predplatiť na adrese:

redakcia@vzdor.org

Na danú adresu tiež môžeš posilať svoje námety, pripomienky, texty, polemiku i kritiku.

Máme v tom jasno...

MY VÁS TU NECHCEME!

**Peniaze pre zdravotné sestry nemáme.
Všetky sme dali Pente a Falcku.**

www.vzdor.org

Pokiaľ sa chcete na nás obrátiť v oblasti pracovného práva, alebo pokiaľ chcete ako právnik pomôcť ostatným, kontaktujte nás na pravnapomoc@vzdor.org

Kominform

ČESKOSLOVENSKO

Československý komunistický videokanál na YouTube:
[Youtube.com/user/kominformcs](https://www.youtube.com/user/kominformcs)

SEN

(Chlapcom z interbrigády)

Odrazu vzbĺkla
a potom v povíchrice plá a plápolá
snáď svieža zástava,
snáď plameň,
možno, že plameň niekde blízko v prudkom
vetre vlá

Do hodín, do nás, do sveta vrú vzdorne
bez rytmu blčia, hala-bala,
jazyky, ruky preťaté a temné, tvrdé kriela.

Potom ma prebudili,
tej noci júlovej kdes' v poli pri Quijorne

Aký to sen,
aký to divný sen,
veď sa to bitva rozpútala
a vojsko v dialke strieľa.

V blýskavých čiarach striel si vykladám svoj
sen,
do dlaní hlavu skrývam
jak guľu krištalovú
a čítam v temnej noci
budúci jasný deň,
ten, ktorý dnes tu dostáva sa k slovu.

A blesky výstrelov ma vedú na tie miesta,
kde túto strelbu zjaví sen môj prchavý,
tú bitvu vzdialenú,
až v inej noci usnem pod hviezdami
a vzbĺknu zástavy,
zástavy svieže dávnych žiadostí,
i ohne pastierske
V studenom vetre Guadaramy.

Laco Novomeský